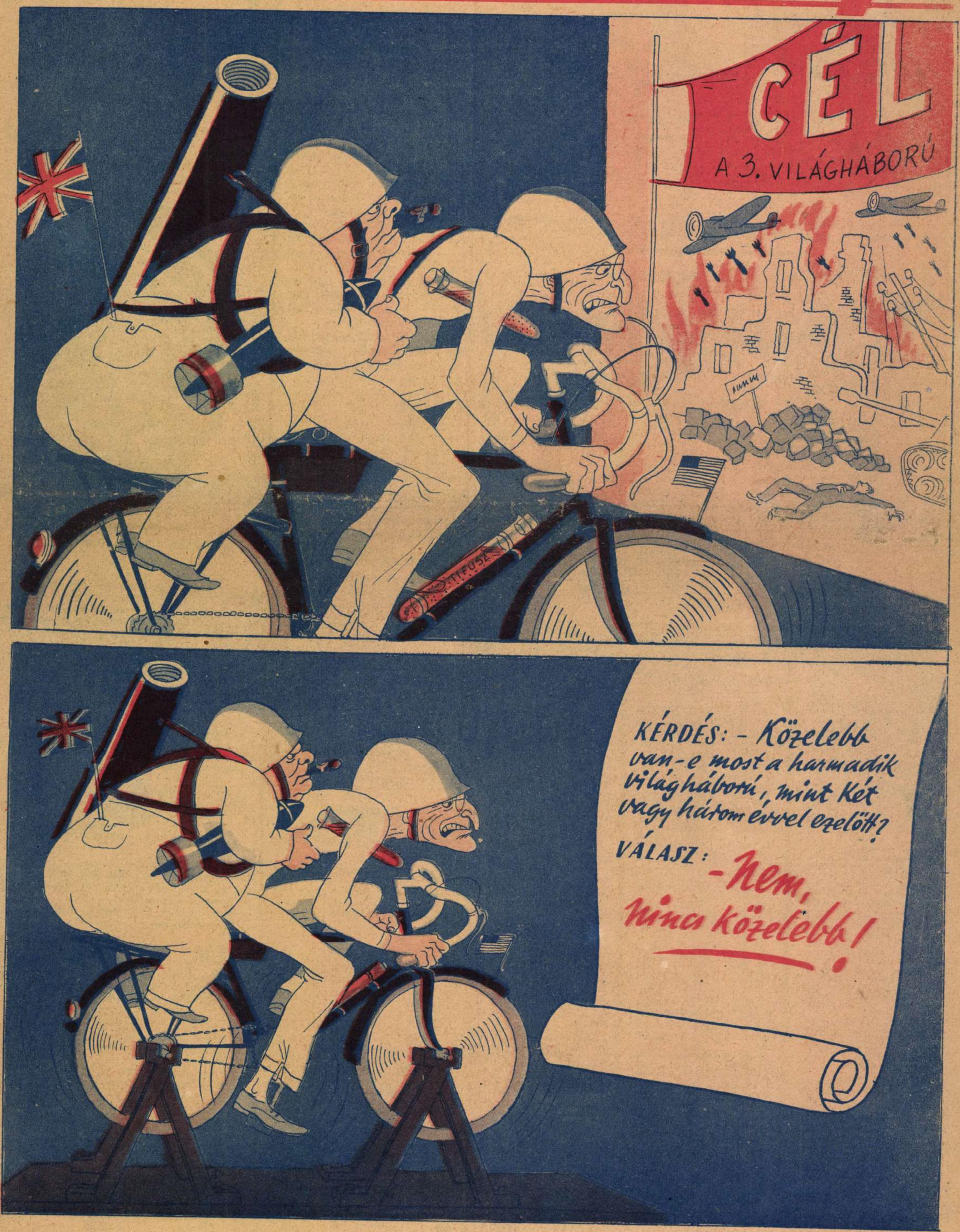
VIII. évfolyam, 15. szám

1952. április 10

Ludas Matyi

70 fillér

A szerkesztő úr üzletet köt

Az amerikai ujságíró a trösztvezérigazgatóhoz: Nos, vezérem, válasszon! Ad 5tezret, vagy megírom, hogy a Szovjetunióban ismét leszállították az árakat!

Katonának hurcolják el Jugoszláviában a tanítókat

Butaság végkimerülésig

A Ce Soir cimű francia lap cikket közölt két De Gaulle-képviselő párbajügyéről, akik a Reynaud-kormány leszavazása alkalmából összevesztek. Pierre Clement képviselő kijelentette, hogy nem párbajozik ellenfelével, mert nem pár-

bajképes. Az ügy most párbajbiróság elé kerül.

Ez történt Franciaország-ban 1952-ben. Ugyanazon a napon, amikor ezt az újsághirt olvastam, egy antikvárium böngészőládájában megpillantottam a „Párbajkódex“ cimű könyvet, amelyet 50 fillérért megvásároltam. A kódex részletesen ismerteti a szabályokat. Ezért most a két De Gaulle-képviselő segitségére sietek és lehetővé teszem, hogy elintézzék lovagias ügyüket. A két francia fasiszta számára előljáróban ismertetem két magyar fasiszta előszavát.

Az egyik Gömbös Gyula, a magyarországi hitlerizmus legfőbb szálláscsinálója, aki a lovagiasan gondolkodó magyar úrivilág nevében üdvözölte a kódexet.

Még lelkesebb előszót irt a véreskezű Prónay Pál, a róla elnevezett gyilkos különitmény fővezére. Sajnálkozik, hogy már nem minden férfi kap kardjához, ha becsületét sérelem éri. Prónay nem ir arról, hogy ő akkor is kardjához, revolveréhez, bikacsekéhez kapott, ha semmiféle sérelem nem érte, hanem a Sörház-utcában az Ébredő Magyarok bűnbarlangja körül tizedmagával egy szál zsidóval találkozott.

Nem, Prónay erről nem ir, viszont fájlalja, hogy „az emberiség degenerálódására vall, hogy léteznek olyanok, akik világbékét és a párviadal eltörlését prédikálják“.

Lássuk csak, mi van ebben a könyvben? A 29-ik oldalon megtudtam, hogy nő nem párbajozhat. Miért nem párbajozhat? Mert „abban a percben, amikor a kereszténység Szűzmáriát isteni magaslatra emelte, a nő megvédelmezését a férfi kötelességévé avatta.“

Miután a kódex igy egy kicsit korrigálta a bibliát, megállapitja, hogy a sértett nő becsületéért férfirokonai kötelesek megverekedni.

Néhány oldallal később azt olvasom a kódexben, hogy mindenki párbajozhat, aki gentleman. Na, végre megtudom, hogy ki a gentleman? — örvendeztem. „Gentleman az, — hangzik

a megállapitás, — aki a tisztjelöltektől szolgálatonkívüli viszonyaikban a tiszti rang eléréséhez szükséges minősültséggel rendelkezik.“

Gentleman szavamra vallom, hogy aki ebből a zavaros, magyartalan mondatból megérti: ki a gentleman, az megérdemli, hogy agya végkimerüléséig háromszori golyóváltással kardpárbajt vivjon. Természetesen bandázs és egy cseppnyi ész nélkül.

A kódex hetedik fejezete mindenkit megnyugtat, hogy akkor is lehet párbajozni, ha nem a nő sértett, hanem a nő sért meg valakit. Ilyen esetben fivér, vagy apa is leszúrhatja azt, akit a mimózalelkű nő szájonvágott. Ha egy hatvan évnél idősebb atya megrúgdos valakit, akkor a fia párbajban lovagiasan agyonlőheti a megrugdosottat.

Ha viszont egy 60 évnél fiatalabb, de beteg atyát felpofoznak, akkor fia, vagy unokaöccse is elvérezhet a pofozkodó krakéler kardcsapásai alatt.

Egy újabb szakasz felvilágositja a sértettet, hogy ha felpofozták és azonkivül feleségét is elcsábitották, akkor mint sértett, saját fegyverét használhatja. A 186-ik oldalon megtudtam, hogy van kettős párbaj is. Ha a kardpárbaj eredménytelen, pisztollyal lehet folytatni. Sorrend: kard, pisztoly, halottkém . . .

A kódex szerint csak akkor szabad szúrni, ha a felek „szúrás megengedve“ elnevezésű párbajban állapodnak meg. Ilyen esetben, ha az ügyetlen fél meghal, azzal a nyugodt érzéssel lehelheti ki lelkét, hogy ellenfele a lovagiasság szabályainak eleget tett.

A kódexből megtudtam, hogy a Horthy-korszak uralkodóosztályának minden tagja gentleman és lovag volt. Főleg azok, akik az orgoványi, siófoki és másutt elkövetett gyilkossági „heccek“ hősei voltak. Hiszen ezek két gyilkosság között előszót is irtak a kódexbe, amelynek minden mondatát betéve tudták.

Lovagi szavamra, ez volt minden irodalmi képzettségük. Ezt persze sértő szándékkal jelentem ki. És ha a kijelentésemért provokál-

nak, akkor úgy vágom kódexen a párbajsegédeket, hogy hasoncsúszva repülnek az egyoldalú jegyzőkönyv kellős közepébe.

(p.)

Magyarázat

Hautecloquenak és Garbaynak, a két francia tábornoknak Tunisz nyakára való ültetése óriási felháborodást keltett Tuniszban.

— A franciák akarnak nekünk dirigálni? — kérdik felháborodva a tunisziak. — Milyen cimen?

— Azon a cimen — mondják keserűen a jóltájékozott tunisziak — hogy valahol ők is szeretnének dirigálni és otthon Franciaországban nem lehet, mert ott az amerikaiak dirigálnak.

Dr. Karla kapitány születésnapja

Két és négylábú vendégek serege gyűlt össze Csikágóban dr. Karla kapitány születésnapja alkalmából, hogy gratuláljon az Egyesült Allamok legnevezetesebb — kutyájának.

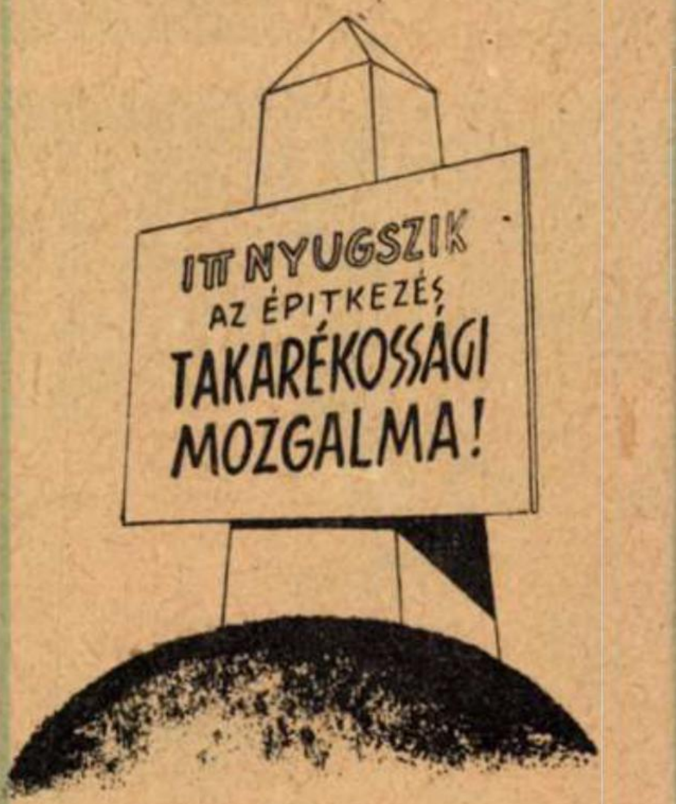
Ezt a csodálatos szukát, amelyről vezércikket zengett a sajtó, bámulatos értelmi képességeiért a csikágói Board of Education és az ohiói Columbus egyetem már 1939-ben diszdoktorrá avatta, — 1942-ben katonai szolgálata során az egészségügyi csoportnál századosi rangot kapott, — az Oak Park baptista hitközsége pedig felvette gyülekezete tagjai sorába . . .

Tizenötödik születésnapján tisztelői hatalmas tortával lepték meg. A sajtó megirta, hogy e tortát tejszines krémbajt habfehér zománca boritotta s a 15 gyertyát 15 szál kolbász diszitette . . .

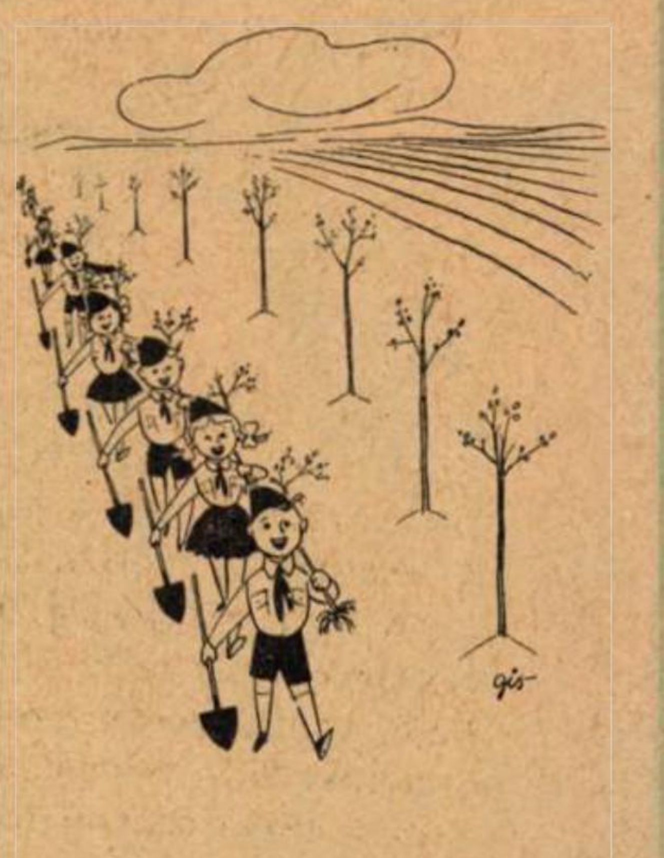
A csikágói nyomornegyedek munkanélküli páriái, az egyetemi leckedijakat zsákolással összekuporgató koldusdiákok s a baptista hitközségből kiűzött négerek bizonyára érdeklődéssel olvasták a dr. Karla kapitány (baptista) születésnapi ünnepléséről szóló inycsiklandozó tudósitásokat.

Egyes építkezéseknél

a maradék téglát gödrökben földelik el. A hant fölé ezt a feliratot javasoljuk.

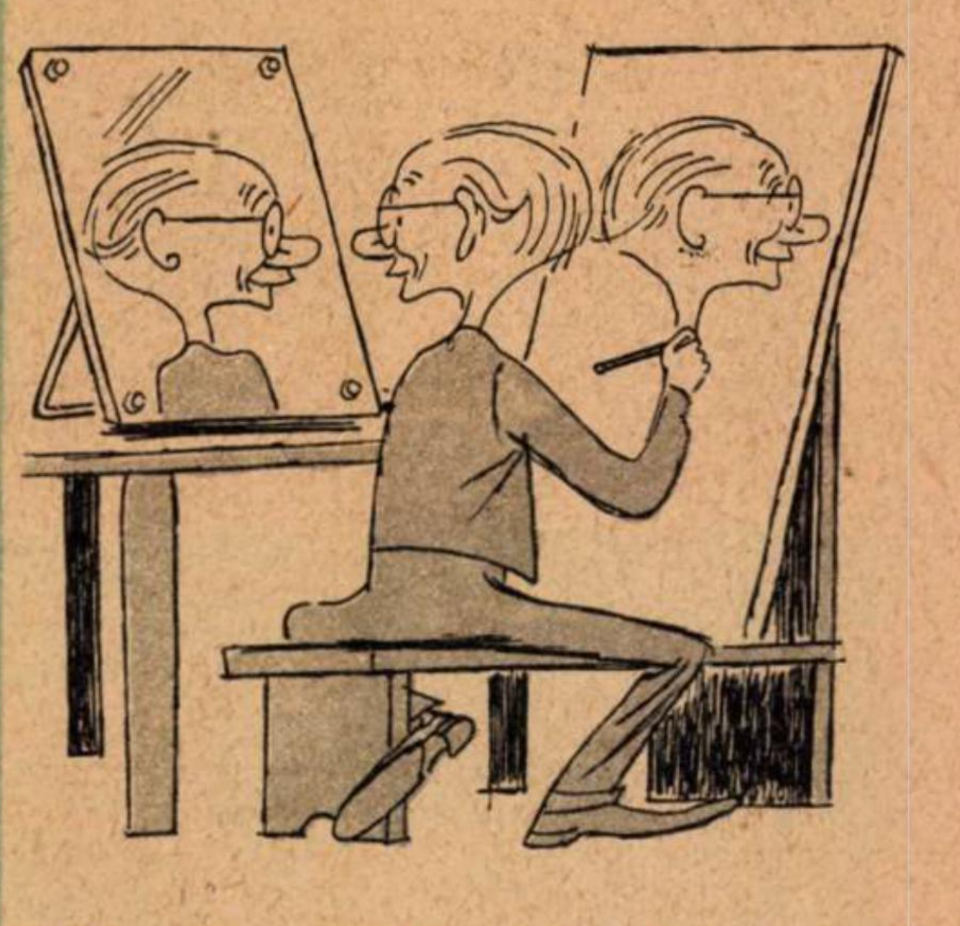

Fásítási versenyben az úttörők

Két sor csemete

Szűr Szabó József

a Ludas Matyi rajzolómunkatársa lapunk részére önmagát rajzolja abból az alkalomból, hogy Munkácsy-dijat kapott.

Ez a kép nem egy Buddhát ábrázol

hanem egy rossz falusi tanácselnököt, aki se nem lát, se nem hall, se nem szól.

Amerikai baktérium-tanuk

1.

A baktériumháború még nem tekinthet vissza hosszú multra, de az amerikaiak már pontosan kialakitották a formáját és a módozatait.

Az amerikai baktériumháború menete ez: a férgeket beoltják fertőző bacillusokkal, üvegekbe rakják, repülőgépre teszik, ledobják és letagadják.

2.

A letagadáshoz azonban tanuk is kellenek. Tanu, mint ismeretes, kétféle van: közönséges tanu és hamistanu.

Az előbbit azonban Amerikában nem használják.

3.

A legfrissebb hamistanú Trygve Lie, az ENSZ főtitkára, aki kereken kijelentette, hogy Trumanék nem folytatnak baktériumháborút Koreában.

Hogy ezt mire alapitja?

Arra, hogy az ENSZ főtitkári fizetés neki nem elég a megélhetéshez.

4

Trygve Lienél, miután ilyeténképpen elnyilatkozta magát a baktériumháború ügyében, megjelent egy amerikai úriember.

— Kérem — mondotta — én is nyilatkozni szeretnék a baktériumháború ügyében. Tanúskodni akarok.

— Hm — mondta Trygve Lie. — A tanúskodás igen komoly dolog.

— Tisztában vagyok vele. Tiszta lelkiismerettel tanúsithatom, hogy az amerikaiak nem folytatnak baktériumháborút, mert én nyomát sem láttam semmiféle baktériumháborúnak.

— Mikor volt Koreában?

— Soha, kérem.

Trygve Lienek felcsillant a szeme:

— Ez kell nekünk! Ez az elfogulatlan tanú . . .

Darvas Szilárd:

Szenvedély

Életem egyetlen igazi káros szenvedélye a dohányzás, állandó és egyre fokozódó bronhitiszem is emellett bizonyít. Reggelente a mellem egy kikotrásra váró kályhára emlékeztet, tüdőcsúcsaim kormosan és agyonfüstölve merednek maguk elé vegetációs életem albérleti szobájában.

Ám ez csak a fizikai része a dolognak. Az anyagiakról most nem is beszélek, de melyik dohányos nem ismeri azt a szituációt, amikor az ember merő szórakozottságból elfelejtette magát ellátni kellő mennyiségű füstölnivalóval, miért is félőrülten bolyong a lakásban és a leglehetetlenebb zugokat felkutatja a megváltó cigaretta után. Asztalán az abbahagyott munka gúnyosan szemléli, amint ártatlan kabátok zsebeit vad dühvel fordítja ki. Végül is nincs más megoldás, fel kell öltözni és lemászni a negyedik emeletről, addig kószálva az éjtszakában, míg sivatagi szomja megszűnik valamelyik Ibusz-pavilonnak álcázott oázis nyájas berkeiben.

Ronda egy szenvedély ez.

Ebből a szempontból másodszülött gyermekem, Ferenc, aki zsenge kora ellenére szintén különböző mániák rabja, határozottan előnyt élvez. Ő már csecsemőkorában, szemlét tartva a különböző szívnivalók felett, a saját hüvelykujjánál kötött ki s következetességét bizonyítja, hogy ma, csaknem hatesztendős korában még mindig ennél a cigarettafajtánál tart. Ettől az időközben megjelent Bástya se tudta eltéríteni.

Óriási előnyt jelent ez. Először egy krajcárba se kerül, másodszor: állandóan kéznél van, harmadszor: elalvás után se kell kivenni a szájból, attól való félelemben, hogy esetleg felgyújtja az ágyat. Nem egyszer nézem el irigykedve, amint szájában ezzel a hozott anyagból készült, folytonégő cigarettával az igazak álmát alussza, miáltal teljes mértékben képes koncentrálni az alvás bonyolult műveletére.

Az irigységen túl azonban szolidaritás fűz egybe vele, mert Ferikének e szenvedélye miatt legalább annyit kell hallgatnia, mint nekem a magaméért. Feleségem ugyanis, aki anyai ágon Ferikével is rokonságot tart, párhuzamos intelmeket intéz hozzánk s ezeknél csak az indokolás változik, a tendencia, vagyis szenvedélyeink megfékezésének vágya teljesen azonos.

— Reggel majd megint agyonkrákogod magad, már a hatodikat szívod egy óra alatt, egy negyvenkétéves embernek már igazán lehetne annyi esze...

Ez nekem szól, nyomban utána pedig felharsan a Ferikét illető hegyibeszéd:

— Már megint a szádban van az ujjad, csak úgy nyeled a sok-sok bacilust, amiről már beszéltem neked, hogy betegséget okoz... Már nem vagy kisfiú, már hatéves vagy, igazán lehetne annyi eszed...

Amiből az is kiderül, hogy mindegy, hogy az ember hatéves, vagy negyvenkettő, egyformán elvárják tőle, hogy a tilos élvezetek terén kellő mértékletességet tanúsítson. Valószínűleg már az újszülöttnek is elmondanák, hogy egy csecsemőnek lehetne ennyi meg ennyi esze, ha az érzékszervek tökéletlensége folytán az efféle murizás nem bizonyulna teljesen kilátástalannak.

Az ilyen, hatványozott szigorral közölt tilalmi intézkedések után vagyunk mi gyakran együtt láthatók Ferikével, amint ő az ölemben ül s várja, hogy a mesék birodalma felé kalauzoljam. Azonban a kooperáció semmi sikerrel nem biztat, a serkentő nikotinhoz szokott agyam nehezen fog, Ferike pedig képtelen Jancsira és Juliskára koncentrálni. A hangulat sehogy sem akar megszületni, én időnként cigarettatárcámat tapogatom, Ferike viszont komoran szemléli szolgálaton kívül helyezett hüvelyujját. Aztán egymásra pillantunk, felcsillan szemünkben a lázadás fénye és bacilus ide, bronchitisz oda, egy pillanat alatt mindaketten rágyujtunk. Én tüdőre szívom a füstöt és Ferike is mély, csaknem az ökléig terjedő slukkokat vesz. S máris megy a mese, mint a karikacsapás, én fürgén beszélek, ő folyékonyan hallgat, még csak meg se betegszünk, miért is külön büszkék vagyunk szervezetünkre, amely még az anyai és házastársi tilalommal is megbirkózik.

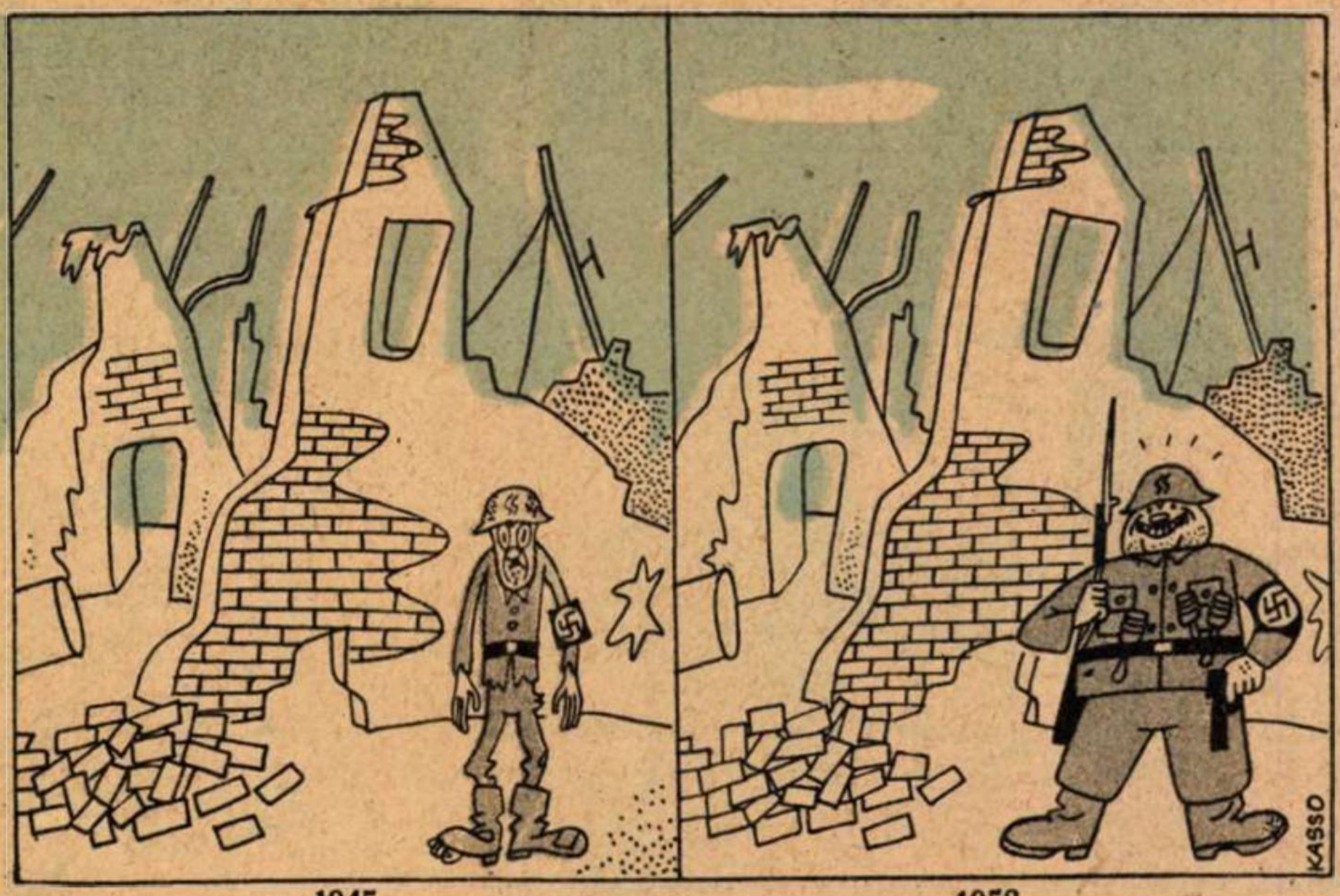
Mert küzdeni kell a káros szenvedélyek ellen, de nincs rosszabb, mint ha a mértékletesség fajul szenvedéllyé.

Tömeges kivándorlás Nyugat-Németországból

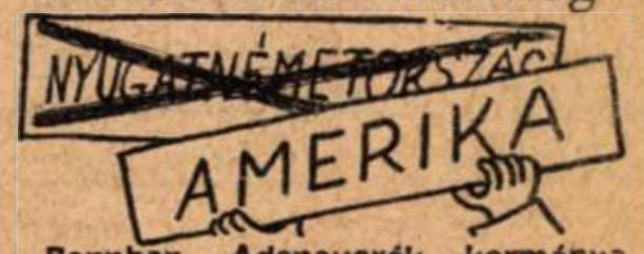
— Ha Adenauer menne, mi maradhatnánk...
— De ő marad és mi megyünk...

Újjáépítés Nyugat-Németországban

1945 1952

Kivándorlási bizottság

Bonnban, Adenauerék kormánya mellett kivándorlási bizottság működik, amely a nyugatnémeteket „kevésbbé sűrűlakosságú földrészekre" telepíti. A kevésbbé sűrűlakosságú földrészek közül eddig csak egynek a neve került nyilvánosságra, úgy hívják, hogy idegenlégió.

A németeket tehát kitelepítik Nyugat-Németországból, ezzel szemben az amerikaiakat betelepítik Nyugat-Németországba. Ha az akció befejeződött, akkor talán hajlandó lesz békét kötni Amerika.

De miután Nyugat-Németországban akkor nyilvánvalóan már csak amerikaiak lesznek, a nyugatnémetek pedig az idegenlégióban lesznek, a békét Nyugat-Németország fogja majd megkötni — az idegenlégióval...

Bolha Newyorkban

— Jaj, megcsípett egy katonaszökevény!

A. Malin:

A folyó és a csepp

Az esőcsepp ráhullt a kőre,
Néhány lépésnyire tőle
Egy folyó szelte át a réteket.
— Folyjál bele a közösségbe — csepp — !
Hívogatta őt a folyószomszéd,
— Erődet és képességedet
A közös ügynek szentelhetnéd... —
— Nem — szólt a csepp — nem akarok!
Inkább itt, külön maradok.
Magamnak szeretnék élni csak,
Magamnak örülni, más semminek,
Bámulni, ahogy versenyt csillognak
Bennem a szivárványszínek.
Itt maradok inkább a parton,
A tehetségem magamnak tartom...
... A folyó hömpölyög tovább a réteken,
Hatalmasan és szélesen,
Hajót hordoz, földet termékenyít,
Csatornát tölt, turbinát lendít,
Örökké erős, sohasem fáradt.
De hol a csepp?
Régen kiszáradt...

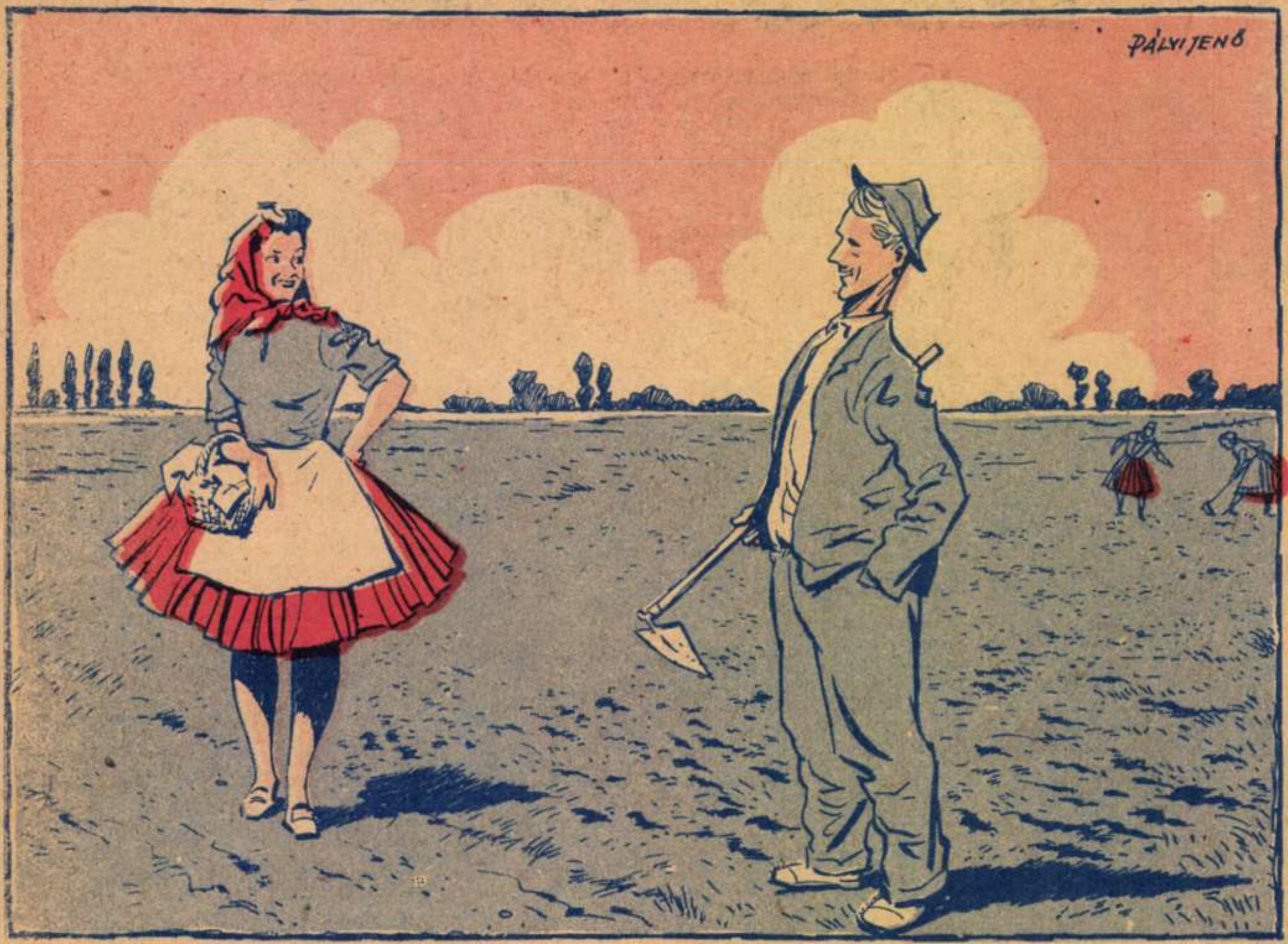
Gerényi Tibor fordítása

Az ő szabad világuk

Mitelberg rajza a párizsi L'Humanitében Beloiannisz meggyilkolásáról.

Négyzetes a kukorica vetése

— No Julis, látsz-e?
— Látlak hát.
— No akkor jól nézz meg, mert augusztusban már nem látsz.
— Ugyan miért?
— Mert akkor itt már akko~a kukorica lesz, hogy ki se látszom belőle.

A legöregebb ember sem emlékszik rá . . .

Annyiszor hallottam az elmúlt hónapban, hogy egyszerűen nem bírom tovább! Meg kell tudnom, emlékszik-e rá, vagy sem, és ha emlékszik, mit tud róla! . . . Mert mindenki ezzel ébred: „a legöregebb ember sem emlékszik ilyen tavaszra...“ és ezzel nyugszik: „hát, ilyen időjárásra még a legöregebb ember sem emlékszik!“

A véletlen vezetett nyomra. A hatos megállójánál várakoztam, amikor azt mondja valaki: „Éppen tegnap mondta a nagyapám, hogy ilyen tavaszra még ő sem emlékszik, pedig ő százkét éves!“

Megvan a legöregebb ember, aki nem emlékszik!

— Lehetne beszélni a nagypapával? — fordultam az ismeretlenhez. — A Ludas Matyi munkatársa vagyok és szeretnék . . .

— Nincs ennek semmi akadálya — mondja rögtön barátságosan. — Olvassuk a Ludas Matyit . . . Jöjjön velem, beszél a nagyapám magának annyit, hogy két szám is tele lesz vele . . .

Az öreg karosszékben ült, pipa a szájában. Amikor belépünk, rámnéz, a szeme vizenyős. Bevallom, olyan furcsa a tekintete, hogy hideg fut végig a hátamon.

— Ez kicsoda? Nem ismerem — mondja gyorsan.

— Nem ismerheti a nagypapa, most van először nálunk! Újságíró! Azt szeretné megtudni, hogy a nagypapa, mint az egyik legöregebb ember, emlékszik-e ilyen tavaszi időre.

— Hü. . . hol a pipám? — rázza két karját az öreg. — Amíg nincs meg a pipám, nem tudok beszélgetni.

— Ot lóg a szájában nagypapa.

— Ott lóg persze, hogy ott lóg . . . Hát hol lenne másutt, mi?

Szippant egyet, aztán megint ránk néz. Csak ne lenne olyan vízkék a szeme!

— Ez kicsoda? Nem ismerem — mondja újból.

— De nagypapa, mondtam, hogy most van először nálunk . . .

— Azt tudom — vág közbe az öreg — ujságiró, kérdezni akar tőlem valamit. Őt ismerem... De ki vagy te?

Kis kínos csend. Szép kis nagypapa, még a saját unokájára se emlékszik. Most meg fogom kérdezni tőle, hogy ilyen tavaszra emlékszik-e? . . . és ha igen, akkor . . .

Hirtelen felemelkedik.

— Hagyjatok békében — sipítja. — Nem tudok beszélgetni. Fáj a gyomrom, ebédnél elrontottam!

— Mit ebédelt, nagypapa? — kérdi csillapítóan az unoka.

— Hát tudom én azt? — rogy vissza a székébe és vízkék szeme a levegőben kutat. — Még arra sem emlékszem hogy egyáltalán ebédeltem-e?

Villámtempóban rohantam el. Rémes volt, de megérte. Most legalább tudom, hogy miért nem emlékszik a legöregebb ember még egy ilyen tavaszra, mint ez az idei.

va.

Aminek nem szabadna lennie . . .

(Sokszor nedves fát kapnak a bútorgyárak)

— Most már értem, miért helyeztek ide a Patyolattól.

A kicsik és a nagyok

Trygve Lie, az ENSZ főtitkára is beállt azok közé a bérmosók közé, akik megpróbálják Trumanékat fehérre mosni a baktériumháború bebizonyított vádja alól. Trygve Ágnes asszony, aki a washingtoni patakban Truman egyáltalán nem fehér leplét mossa, hiába erőlködik; a hiábavalóság azonban a baktériumháborútól sem tudta elvenni a washingtoni urak kedvét, nemhogy a mosakodástól.

Trumanéknak ez a mosakodása újólag bebizonyítja, hogy a férgek között is vannak minőségi különbségek. A szörnyű betegségekkel beoltott gyilkos apró férgek különbek gazdájuknál, a nagy washingtoni férgeknél, akik az apró férgekkel gyilkolnak.

Mert azok az apró férgek legalább nem tagadják le.

Egy jugoszláv iskolában

— Miért nem tanulsz, Dusán?

— Elvitte a tanító bácsit a Tito katonának.

— De hiszen a tanító bácsi már hetvenéves volt, hogy tudott elmenni katonának?

— Két másik tanító bácsi támogatta kétoldalról.

— És a tanító néni?

— Az le van tartóztatva.

— Se tanító néni, se tanító bácsi! Hát te mit csinálsz itt az iskolában, Dusán?

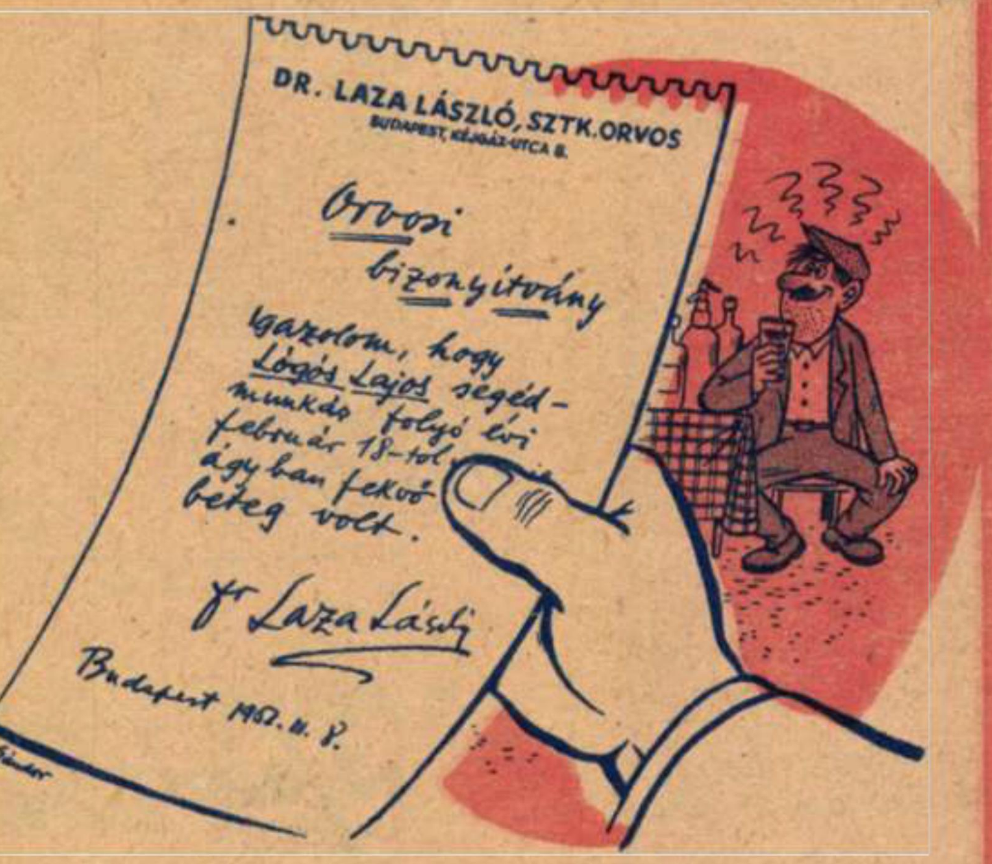
— Várom a behívómat . . .

Beszéljünk a munkafegyelemről

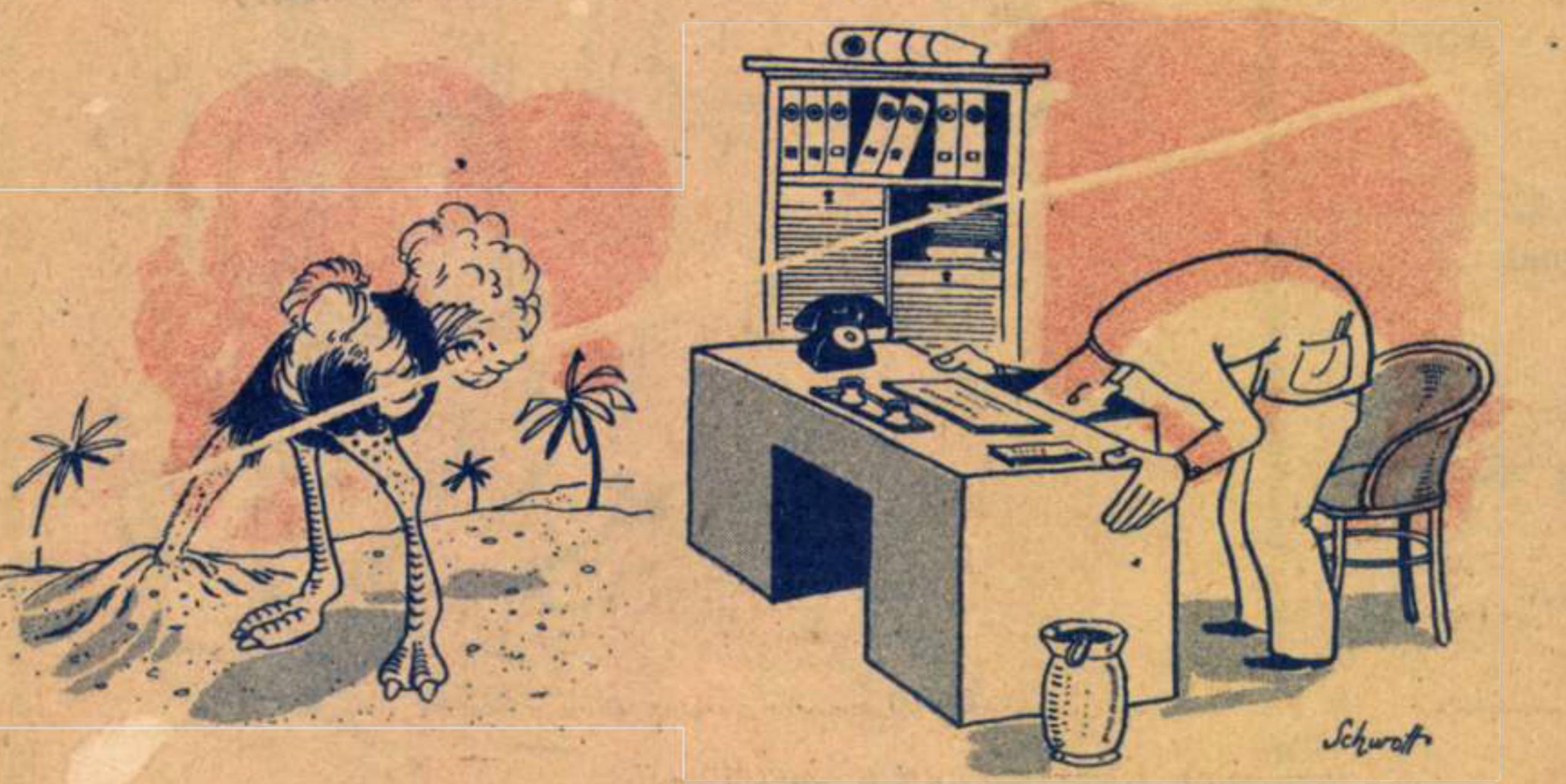
A vándorló munkaerő

Mit takar némely orvosi bizonyítvány

Mint a strucc, olyan az a . . .

. . . vezető, aki nem akarja észrevenni a munkafegyelem ellen vétőket.

Meggyőző!

— Tessék, itt van, nehogy azt mondja, hogy igazolatlanul mulasztottam.

PLASZTIKUS FILM

1.

Láttam az első magyar plasztikus filmet, az „Állatkerti sétá“-t, amely a közeljövőben a nagyközönség előtt is megjelenik. Amint hallottam, a Bajcsy-Zsilinszky-úti Toldi filmszínházat átalakítják térhatású filmszínházzá, ott fogják játszani. Ott majd újra meg fogom nézni néhányszor, de ha ötödször látom, akkor sem fogom elhinni, hogy ez létezik. Állatkertről lévén szó, úgy vagyok vele, mint az egyszeri ember, aki egy óra hosszat bámulta a vízilovat, aztán megcsóválta a fejét: „De hiszen ilyen nincs is!“

2.

A dolog úgy kezdődött, hogy elfoglaltuk a helyünket a skatulya nagyságú kis házivetítőben és sötét szemüveget raktunk az orrunkra. Mellettem egy szkeptikusarcú fiatalember ült, aki szkeptikusan magyarázott egy szkeptikusarcú fiatal nőnek.

— Térhatás — mondta. — Kettős fényképezés. Optikai trükk. A szem szerkezete . . .

A szkeptikusarcú fiatal nő szkeptikusan bólintott.

3.

Nem fogják elhinni, de már a filmgyár emblémájának a betűi is plasztikusak voltak. Nyugodtan le lehetett volna őket emelni a vászonról, ha valakinek szüksége lett volna filmgyár-embléma kezdőbetűkre. De úgy látszik, nem volt. Ez már önmagában olyan érdekes volt, hogy úgy éreztem, ha most abbahagynák a vetítést, már akkor is eleget mesélhetnék az unokáimnak. Nagy pillanat volt.

— Ohüm — mondta unottan a szkeptikusarcú fiatalember a szkeptikusarcú nőnek. — Ahogy mondtam. A két szín egybeolvad és abból jön ki a plaszt. Semmi különös.

4.

Igen ám, de a jegesmedve és a tigris is plasztikus volt és a gyerekek, ahogy hintáztak, kilendültek a vászonról. Engem majdnem szemenrúgott a kislány, de az utolsó pillanatban visszarántotta a lábát. (Ez nem vicc, majd látni fogják.) A tizenegy főnyi nézőtér úgy zsongott és izgult, mint a zsúfolt Corvin-mozi. De a szkeptikusarcú unottan bólintott:

— Hát igen. Térhatás. A színek összeolvadnak. De szaga nincs.

5.

Akkor jött a fordulat.

A filmen locsoltak egy gumislagból szembe a nézővel. A vízcseppek hatalmas sugárban ömlöttek le a vászonról épp a szemünk közé.

És a szkeptikusarcú fiatalember ijedten félrerántotta a fejét, hogy ne legyen vizes.

Győzött a plasztikus film.

Gergely Miklós

Ravasz kislány

— Bácsi kérem, máma sincs egy kis selejt?

Megjelent az Esti Budapest

Saturnus: Hold kartárs, ha kiolvasta, adja ide!

Gádor Béla:

ADTAM B.-EPÉT

Reggel a főnővér bejött a szobámba. Egyik kezében kis faállványt hozott egy sor fiolával, másikban csövet. Kissé idegesen néztem a hosszú, vékony csőre. Akkor már negyedik napja feküdtem a Kútvölgyi Állami Kórházban és volt némi tapasztalatom ezekkel a csövekkel.

— Milyen vizsgálat lesz? — kérdeztem férfiasságot színlelve.

— Epe.

Persze. Előző este megint elkotyogtam magam. Eredetileg gyomorvizsgálatra jöttem be, de csakhamar kiderült, hogy a tudós doktorokat kivétel nélkül minden szervem érdekli. Elég egy vigyázatlan elszólás, máris kezembe nyomnak egy cédulát és másnap nem szabad reggelizni. Utána pedig szaladgálhatok le-fel a lépcsőn, tűvel szúrkálnak, csöveket dugnak belém vagy pedig sötét szobákban pucéran kell sóhajtoznom. Miért is vagyok ilyen fecsegő természetű? Tegnap este elmondtam, hogy a gyomrom nem bírja a zsíros ételeket. Ki a fene gondolta, hogy ebből epevizsgálat lesz, pláne ilyen hosszú csővel. Most nyelhetem a csövet a reggeli vajas zsemlye helyett.

Mire ezt végiggondoltam, már nyeltem is. Nyögtem egyet-kettőt s diszkréten letöröltem a könnyeimet.

— Nagyszerű! — mondta a nővér. Már lenn is vagyunk.

— Biztos ez? — kérdeztem gyanakodva és csővel a számban. — Honnan lehet azt tudni, hogy nem ment-e ez a vacak cső a májamba vagy a tüdőmbe. Esetleg visszakanyarodik és kijön a fülemen... Honnan tudja ez a cső, hol van az epém, amikor én olyan intelligens vagyok és mégsem tudom...

A nővér megnyugtatott, majd közölte, hogy a tegnapi gyomorröntgenem utójátékaként le kell mennem átvilágításra. De mit csináljak közben a csővel? Mindegy, menni kell. Elindultam, a cső lógott a számból, a végére hurkot kötöttem és rászereltem a pizsama kabátom gombjára. Úgy nézhettem ki, mint egy hülye arisztokrata, aki lenyelte a monokliját. Csak most ne találkozzam azzal a csinos nővel, aki tegnap a vérvételnél úgy megtetszett nekem...

Mire visszajöttem a szobámba, már három nővér várt rám. Lefektettek és a főnővér közölte velem, hogy mindjárt adni fogom az A.-epét. Jó, adni fogom, van nekem elég. A nővérek beszélgetéséből úgy vettem ki, hogy a két új nővér járatlan az epevizsgálat terén és most, rajtam fogják megtanulni. Valóban, a főnővér magyarázatba fogott:

— Látjátok? Ez az A.-epe... Ezt aránylag könnyen nyerjük... De a B.-epe, az más. Száz ember közül egy tud B.-epét adni... Nem tudom, az elvtárssal hogy leszünk...

A három nővér biztatóan, várakozva, szinte ösztönzően nézett rám. Elgondolkoztam. Négy napja vagyok ebben a kórházban. Sosem szerettem a kórházakat, betegséget, halált. Ezek a dolgok mindig arra emlékeztettek, hogy esetleg egyszer majd én is meghalok, ami élénk ellentétben lesz derűs, optimista természetemmel... De ez a kórház más. Ez azért van, hogy én ne haljak meg... Itt érzem először életemben, hogy az én életem igazán fontos és értékes... Hogy itt nemcsak vizsgálnak, hanem szeretnek is engem... Ez a három nővér is milyen kedves... Milyen bizalommal néznek rám, mennyire fontos nekik, hogy adjak B.-epét... Adok, hogyne adnék. Csak erősen kell akarnom... Minden energiámat az epémre kell koncentrálnom.

— Jön! — kiált fel a főnővér diadalmasan és valóban, a fiolában megjelenik a ritkaság, a B.-epe... A három nővér megkönnyebbült mosollyal néz rám és én büszke vagyok...

A vizsgálat nemsokára véget ért. A főnővér biztosított, hogy finom reggelit kapok és az ajtóból még egyszer hálásan visszamosolygott. Fáradtan és elérzékenyülve dőltem vissza a párnámra... A jól végzett munka öröme és a boldog meghatottság könnyeket csalt a szemembe. Sajnos, ebben a pillanatban belépett egy orvos, meglátta a könnyeimet, adott egy cédulát és elküldött a szemészetre.

GYILKOSSÁG UTÁN

(A görög monarchofasiszták amerikai parancsra kivégezték Beloiannisz elvtársat és három társát.)

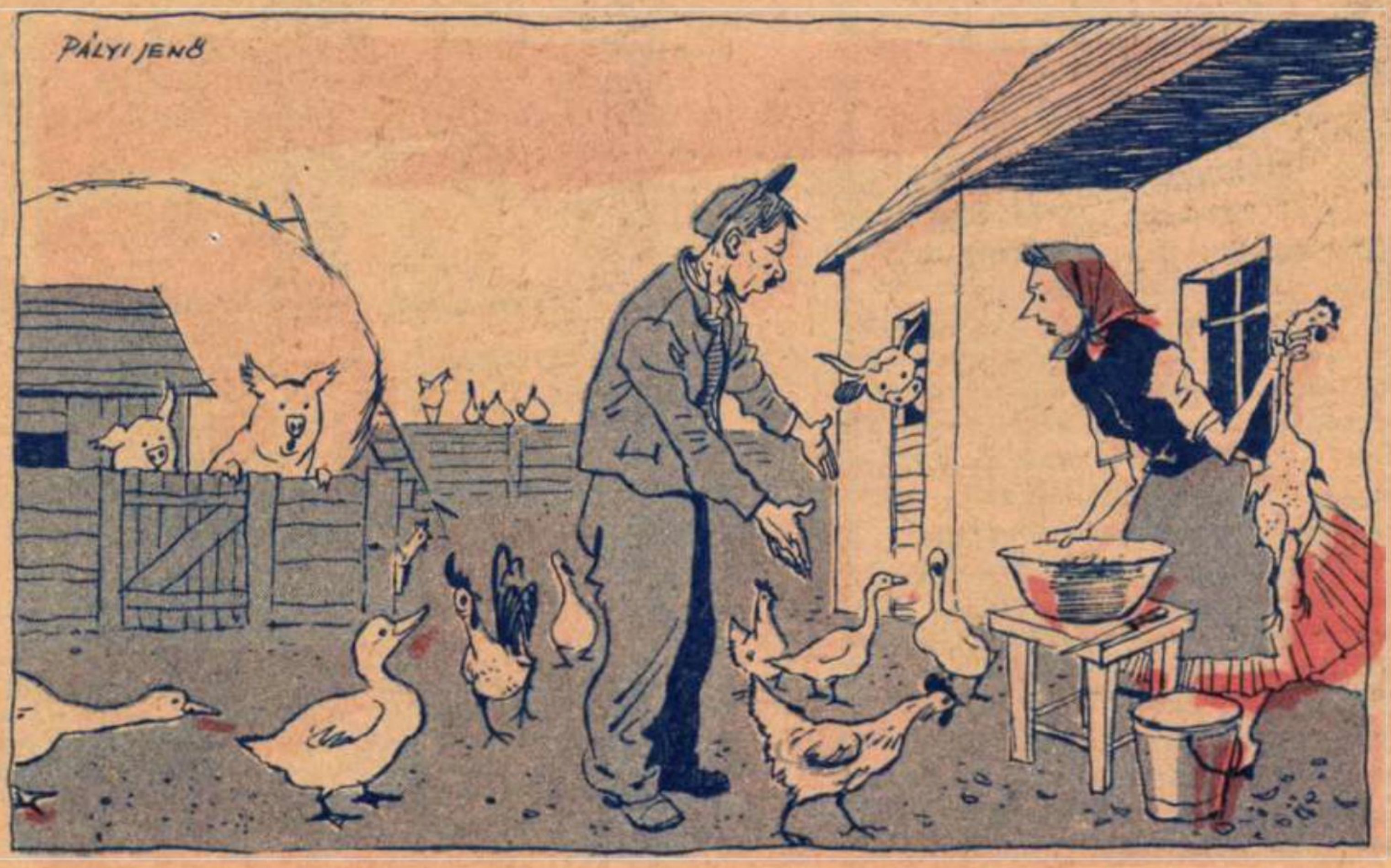
Tito: Maga egyre jobban tetszik nekem, kolléga úr!

Truman nem jelölteti magát az őszi elnökválasztáson

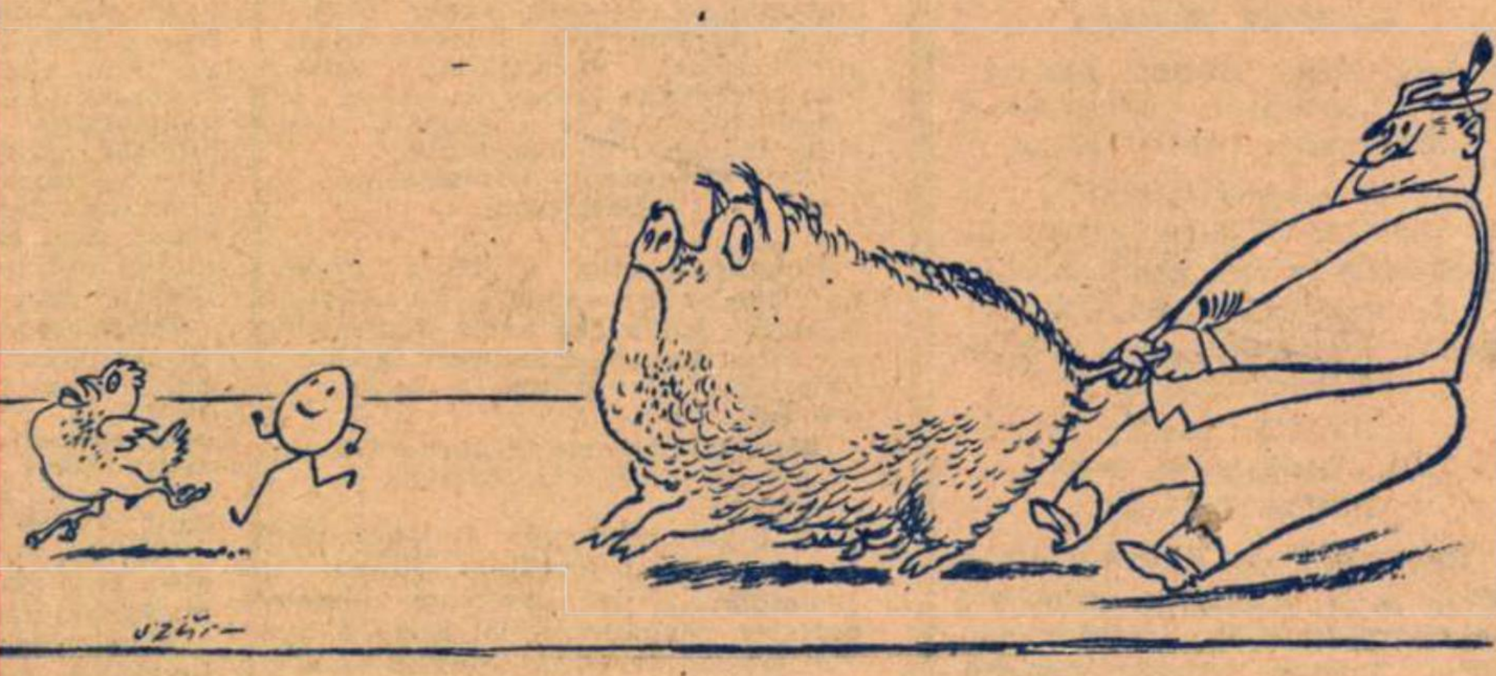
Savanyú a szőllő...

Hat községet kizártak a szabadpiaci forgalomból

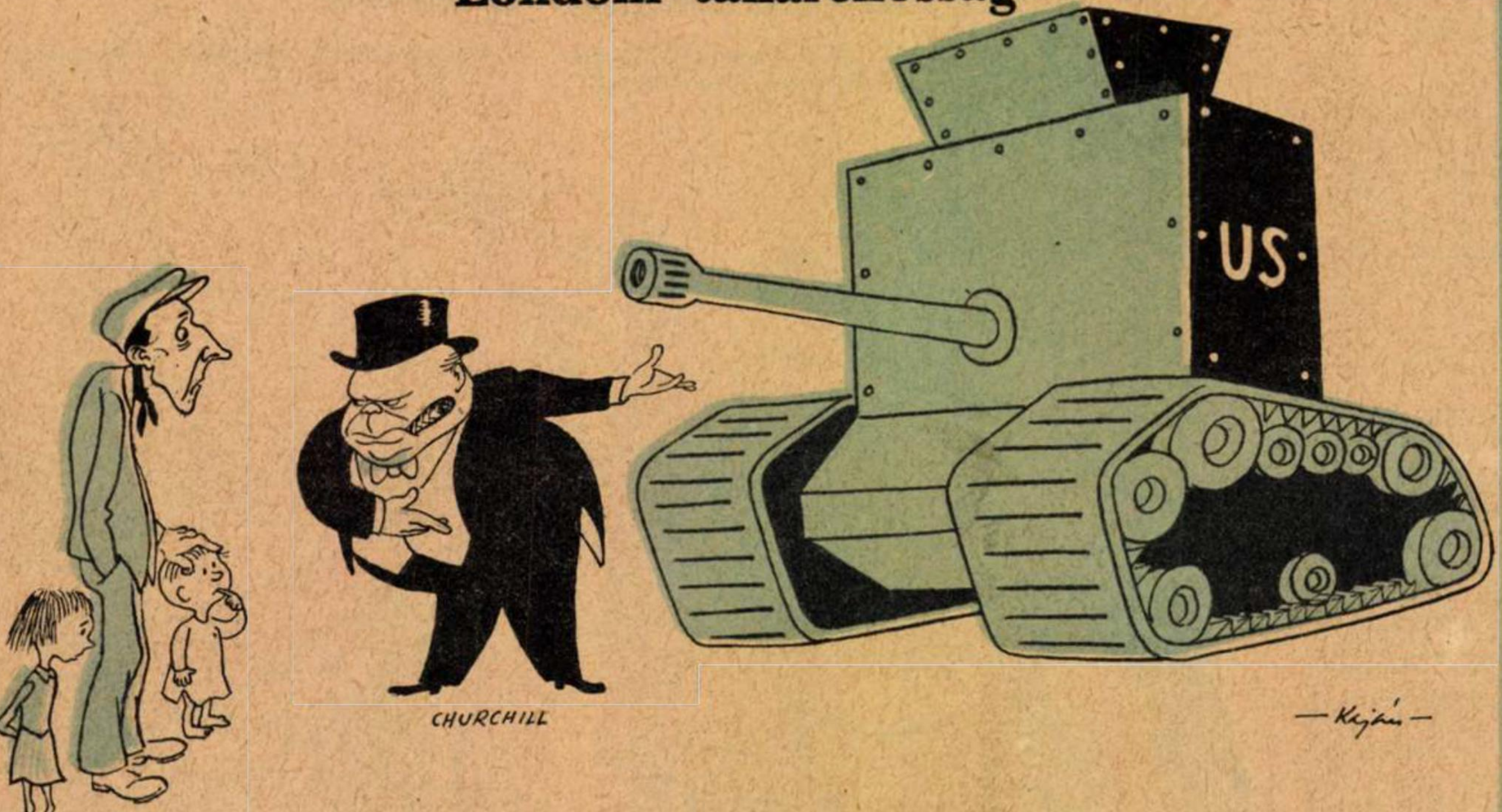
— No, asszony, nem adtunk be rendesen, most nem mehetünk a szabadpiacra. Látod ezt a sok húsnakvalót? Megsütheted már az egészet...

Lemaradás van a sertésbeadásban

Röfi: Igy aztán tessék versenyezni!

Londoni takarékosság

— Csak néhány pennyt ebbe a perselybe...

Mért rajzoltuk Hitlert törpének?

Mert az amerikai baktérium-gengszterek mellett még ő is eltörpül.

Le a bürokráciával!

Csak utólérne a mosdótál!

Hét éves vagyok. Nagymamám már ötéves koromban megtanított erre a versre:

Mocskos, szurtos mindig Pali,
mert nem szeret megmosdani.
Utána ment a mosdótál,
megállj, megállj, te mocskos Pál.

Én nem vagyok mocskos, de ha az lennék, akkor sem tudna utánam jönni a mosdótál, mert egész Debrecenben nem lehet kapni. Nagymamám már rég kísérletezik, minden héten bemegy a vaskereskedésbe, de nem kap. Gondoljanak a Vasért bácsik a mocskos Palikra és küldjenek Debrecenbe mosdótálat.

Bogyó Gabi
Debrecen, Budai Ézsaiás-u. 3.

Szigorú patikus

A Ganz Villamosságiban dolgozom. Az üzemi SZTK-rendelőben megvizsgáltak és mint lázas beteget, hazaküldtek. Az orvos lázcsillapítót rendelt. A lakóhelyemhez legközelebb eső gyógyszertárban (Váci-utca és Kígyó-utca sarok) akartam beváltani a receptet. A patikus közölte velem, hogy a gyógyszert csak a Kapás-utcai SZTK-rendelőintézet házi gyógyszertárában lehet kiváltani.

Tekintettel arra, hogy 39.2 fok lázam volt, nem mentem vissza Budára, hanem a szomszédos Kígyó-patikába siettem, ahol nyomban kiadták a gyógyszert.

Mi az oka annak, hogy az egyik patika nem akarja beváltani a receptet, a másik viszont szó nélkül kiadja az orvosságot? Valószínűnek tartom, hogy az én szigorú patikusom hibát követett el, amikor Budára küldött.

Halmos Miklós
Bp. V., Haris-köz 3.

Viasz a bürokrácia útvesztőjében

1951 tavaszán Svédországban jártunk és azt tapasztaltuk, hogy ott a padlót nem kefélik, nem kenik. Érdeklődésünkre megtudtuk, hogy ott olyan padlólakkot hoztak forgalomba, amely a kefélés és vikszelés munkáját teljesen feleslegessé teszi. A parkettpadló szép, világos, fényes marad és csak a port kell letörölni róla. Ebben az állapotban marad éveken át.

Arra gondoltunk, hogy milyen sok pénzbe kerül a háztartásban, hivatalokban, mindenütt a parkett rendbentartása. Azt is megállapítottuk, hogy évente ezer és ezer mázsa parkettviaszt és pasztát lehetne megtakarítani népgazdaságunknak, ha Magyarországon is bevezetnék ezt a módszert.

1951 VII. hó 17-én írtunk az Országos Találmányi Hivatalnak. 1951. VII. hó 24-én a következő választ kaptuk:

Országos Találmányi Hivatal
Újítási javaslatát

Bánya- és Energiaügyi Minisztérium (Markó-utca 16. sz.) újítási bizottságának küldtem meg.

Ungár Artúrné sk.
osztályvezető

Augusztus 3-án a Bánya- és Energiaügyi Minisztérium a következő levelet küldte:

Számunk: 466328/951.
Gonda Jenő javaslata.

Értesítem t. Címet, hogy az Országos Találmányi Hivatalba Gonda Jenő által benyujtott újítási javaslatot áttettem az Élelmezésügyi Minisztérium Növényolajipari Főosztályára.

Reinisch Miklós
főosztályvezető h.

Augusztus 22-én ismét levelet kaptunk. Ezt:

Élelmezési Minisztérium
Budapest,
V., Széchenyi-rakpart 6.

3—4 évig fényt megőrző parkettpaszta újítása tárgyában kérjük, hogy főosztályunk újítási megbizottja részére mintát beküldeni szíveskedjenek.

Kollek Ferenc
osztályvezető.

A mintát két nap mulva személyesen átvittük. December hó 10-én közölte a főosztály, hogy 13-án 1 órakor az ügyben tárgyalás lesz. Ezen a tárgyaláson részletesen ismertettük a módszert. Megtudtuk, hogy a belföldi gyártás körül semmiféle nehézség nincs, mert Magyarországon is készül hasonló anyag. Megjegyeztük, hogy ezek után már csak a cikk bevezetéséről kell gondoskodni. Meglepetésünkre közölték velünk, hogy ez viszont már nem rájuk tartozik, és az egész ügyet átteszik a Belkereskedelmi Minisztériumhoz. Megkaptuk az újítási bizottság jegyzőkönyvét is, amelynek ez volt a szövege:

Határozat: A bizottság a Lakk- és Festékipari Kutató Laboratórium véleménye alapján megállapítja, hogy a javaslattevő által produkált svéd minta hazai kereskedelmi forgalomban is található magyar gyártmány.
Ilyen előkészítőlakk 5436. sz. M. Lakkfestékipari V. 4 órás lakk 5224. sz. szintetikus átvonólakk K 84. sz.
Győri Lakkgyár.

Kollek Ferenc sk.
osztályvezető.

1952 január 21-én a Belkereskedelmi Minisztérium így írt:

Belkereskedelmi Minisztérium
Budapest, V., Vigadó-utca 6.

Értesítem, hogy fenti tárgyú javaslatát a Cipő- és Parkettpasztagyárnak küldtem meg elbírálásra.

Radó Sándor sk.
osztályvezető.

Ismét eltelt két hónap és a Cipőpasztagyár levelét hozta a posta. A levélben a következő szöveg volt:

Cipő- és Parkettpasztagyár,
Budapest, XIII. Véső-utca 7.

„A Bizottság a javaslatot elutasítja, miután az nem a mi profilunkba tartozik, tekintettel arra, hogy az anyag egy lakk, melynek gyártása a lakkgyárhoz tartozik. Az újítást a Belkereskedelmi Minisztériumnak visszaküldjük."

Cipő- és Parkettpasztagyár
Mann Zoltán sk.
igazgató.

Tehát tíz hónappal ezelőtt indítottuk meg a harcot. Minden szabad időnket a padlókefélési üggyel töltöttük. Azóta is épülnek házak, gyárak, irodák, kórházak, de még a régi, elavult rendszerrel eresztik be ezekben az új épületekben a padlót. A takarítóvállalatok alkalmazottai fáradságos munkát végeznek, pedig, ha a viasz-ügy nem került volna az aktatologatás dzsungeljébe, az országnak már komoly anyagi és munkaerőmegtakarítást jelentett volna az új módszer bevezetése.

Gonda Jenő és Szemere László,
az Elektroimpex dolgozói

Ahol tizenhét vágómarha éhezett

Dorogon, az Esztergomi-utca 12 számú házban jártam. Az udvar egyik szögletében tágas istálló van, amelyben ottlétemkor 17 vágómarha várt sorsára. Ezeket az állatokat 28-án kísérték az istállóba. (Látogatásom napja március 31-e volt.) Megtudtam, hogy mielőtt odaérkeztek, öt napig voltak úton. Szomjasak voltak. Az istállóban sem kaptak vizet. Kilencnapi szomjazás után megérezték, hogy az udvarban vízcsap van, kitörtek az istállóból és letörték a vízcsapot. Így történt, hogy az udvarban 20 centiméter magas víz hömpölygött.

De nem az „árvízről" akarok írni, hanem arról a gondatlanságról, hogy vágómarhákat 8—9 napig víz nélkül hagytak. Tizenhét állatnál, ha csak 60—70 kiló súlyveszteséget veszünk darabonként, ez is több mint 10 mázsa húsveszteséget jelent. Ennyi kárt okozott népgazdaságunknak az, aki elfelejtette a vágómarhákat megitatni.

Vadasi János
bányász.

Levelezőnk nem írja meg, ki a felelős ezért a káros mulasztásért. Ezért mi kérdezzük a dorogi tanácstól: Ki a felelős?

Kiseprik a feleket!

A Magyar Beruházási Bankban a félfogadási időt déli 1 órától délután 4 óráig tartják. Ugyanebben az időpontban takarítják a folyosókat is. Gyakran járok a bankba s mindannyiszor olyan sűrű por van a folyosókon, hogy a „felek" riadtan menekülnek a lépcsőházban a kijárat felé.

Módosítani kell a takarítási időt, mert nem illik kiseperni a feleket.

Tóth Jenő,
a Budapesti Vattagyár dolgozója.

Ludas Matyi elintézte

A Ludas Matyi március 19-i számában „Jó Ofotért, rossz Ofotért" című közleménnyel kapcsolatban a minisztérium vizsgálatot indított. Megállapították, hogy a 41-es bolt helytelenül járt el s ezért a vezető ellen fegyelmi eljárás indul.

Belkereskedelmi Minisztérium
Sajtócsoport.

Kovács Lacika születési segélye ügyében írott panaszt kivizsgáltuk. A segély kifizetése azért késett, mert a postás két esetben nem találta hivatalában a címzettet. A segélyt azóta kifizették.

Közalkalmazottak Szakszervezete
Ter. Biz. Zala m.

A Goldberger-gyár Goli-konyhájának állandó krumpli-menüjével kapcsolatban a minisztérium illetékes osztálya megállapította, hogy a gyár raktárában feltört a talajvíz és ezért az ottlévő burgonyát sürgősen fel kellett használni. Azóta a konyha ismét irányétlap szerint állítja össze az étrendet.

Belkereskedelmi Minisztérium.

Mi van a Kelenföldi pályaudvaron?

A Kelenföldi-pályaudvarra beérkező vonatok nem indulnak nyomban a Délivasút és a Keleti-pályaudvar felé. Kicsit túlsokáig tart a várakozási idő. Az utasok, akik munkahelyükre, vagy vidéki munkahelyükről hazafelé igyekeznek, tanácstalanul ülnek a kocsikban, mert az állandóan beszélő megafon mindent közöl, csak azt nem, hogy hány perc mulva indulnak tovább a vonatok a Délibe, vagy a Keletibe.

Megtörténik, hogy három vonat áll a pályaudvaron és egyik se indul. És ha már valamelyik elindul, akkor a másik két vonat utasai bosszankodnak, hogy a megafon miért nem mondta be: mindenki szálljon át a kettes vágányon vesztegló vonatra, mert az indul előbb.

Kérjük, adjanak a bemondónak még egy kis munkát: tájékoztassa a továbbindulásról az utasokat.

Ezzel elérhetjük azt, hogy a Pestre igyekvők ne töltsenek feleslegesen sok időt a Kelenföldi-pályaudvaron, amikor villamoson néhány perc alatt beérhetnének a Délivasútra.

A székesfehérvári megyei bíróság
Budapesten lakó dolgozói

Világos út, vagy vidám szüret?

Nagyon szeretem a szovjet filmeket és ezért örömmel mentem el március 8-án a maglódi moziba. Már régóta szerettem volna megnézni a „Vidám szüret" c. filmet és előre örültem a szép élménynek. A mozi bejáratánál megnéztem a „Vidám szüret" képeit, ezután vásároltam két jegyet. Legnagyobb meglepetésemre a „Világos út" c. filmet kezdték játszani, amelyet már kétszer láttam. Eleinte azt hittem, hogy csak előzetes képeket mutatnak be a „Világos út"-ból, de csakhamar kitűnt, hogy nem erről van szó, mert az egész filmet lejátszották. A „Világos út" is kitűnő film, de én jobban szerettem volna megnézni a „Vidám szüret"-et először, mint a „Világos út"-at — harmadszor.

Érthetetlen, hogy miért hirdeti a maglódi mozi falragaszon és reklámképeken a „Vidám szüret"-et, amikor a „Világos út"-at adják?

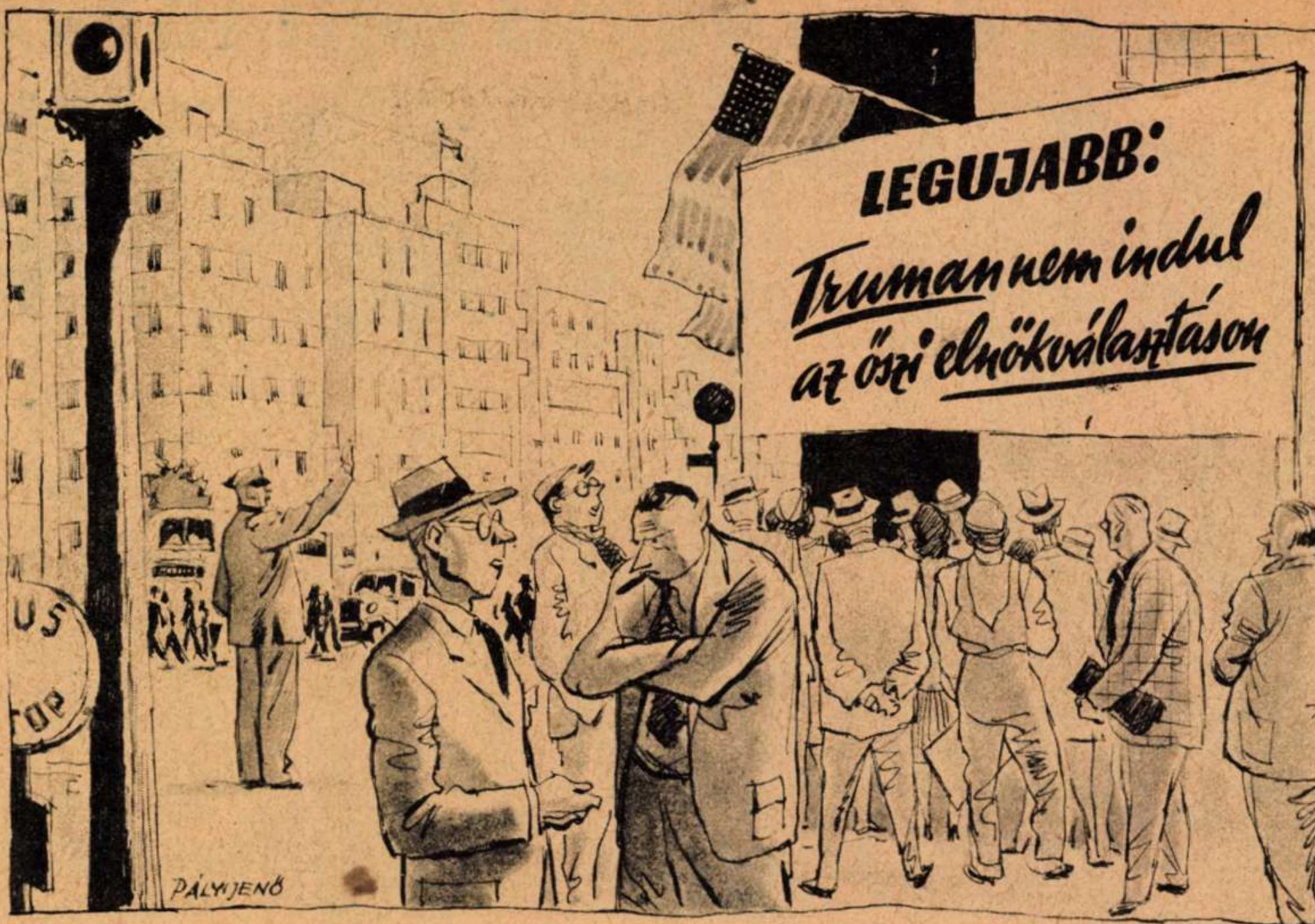
Gonda István ipari tanuló
Maglód-nyaraló, Kossuth Lajos-u. 109

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály:
VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 221—285.
Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850.
Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

Egy versfaragóra

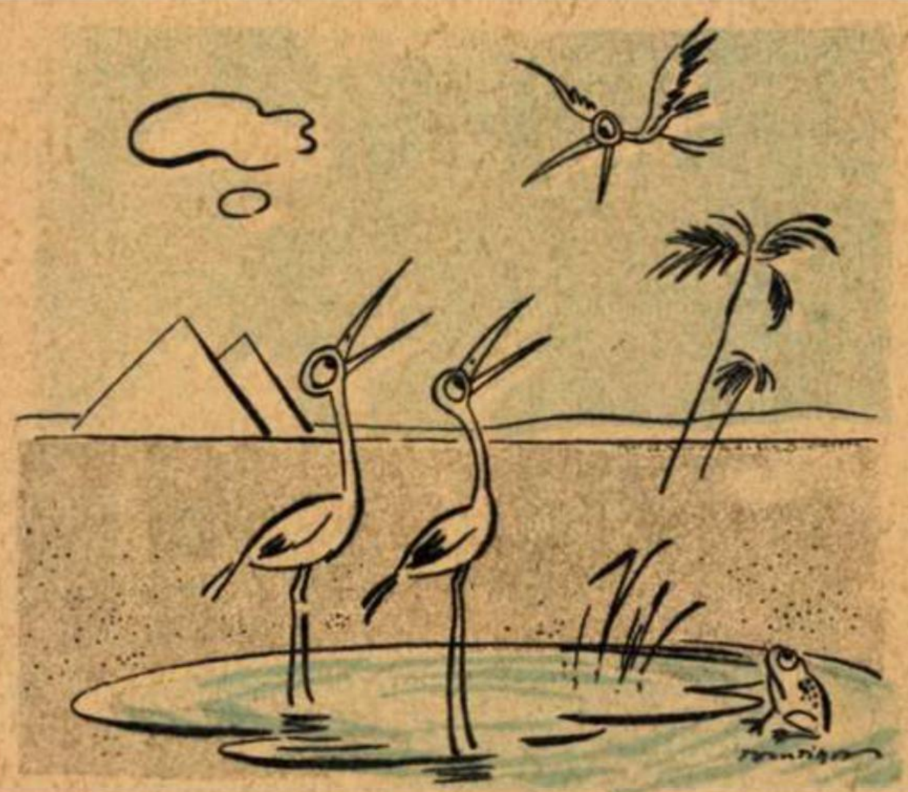
Te nem költesz, „csupán" gondolkozol,
„fényes" elméd éjjel is facsarod,
milyen sanyarú életed lehet,
meg se látod a téli hegyeket,
vernyogsz, akár a csúnyán becsapott,
találkára hiába váró kandur,
kiben a vágy, a vér haszontalan dúl.
Csak sápitozz te, holdfaló botor,
a hajnal sem hozza el jó napod,
rád se füttyent a borzas kis veréb,
ki lent az úton szorgosan kotor
s nem álmodik szerelmes éneket,
mert tudja, hogy csak néhány hangra futja
szűk torkából; tanulj hát tőle, hidd el:
boldog leszel, tiéd lesz az öröm,
ha meglátod, hogy szikrázik a táj,
mikor a hajnal szépen ráköszön.

Keszthelyi Zoltán

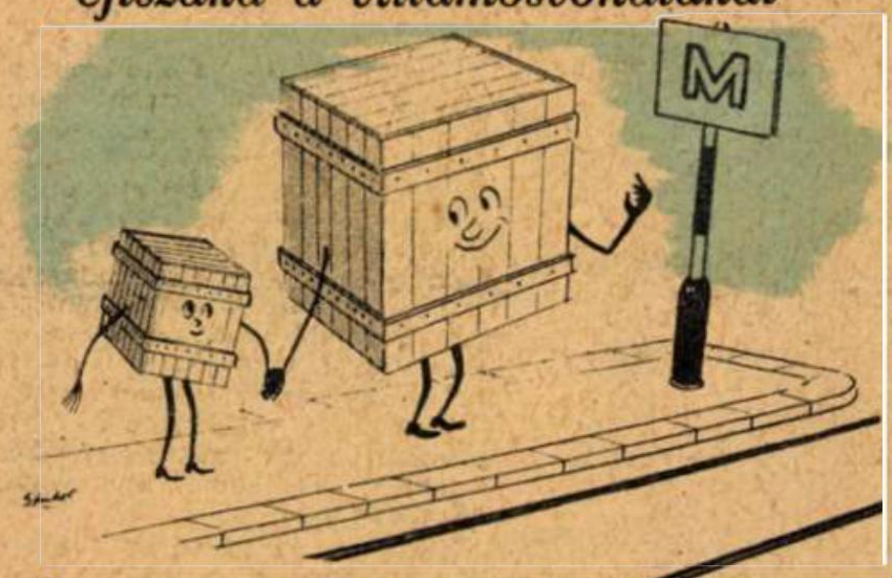
— Kár! Olyan jó érzés lett volna ellene szavazni...

Végre egy örömhír Egyiptomban

— Gyerekek, most mondta be a Kossuth-adó, hogy otthon a nappali középhőmérséklet plusz 12 fok, mehetünk haza!

Teherárufuvarozásra használják éjtszaka a villamosvonalakat

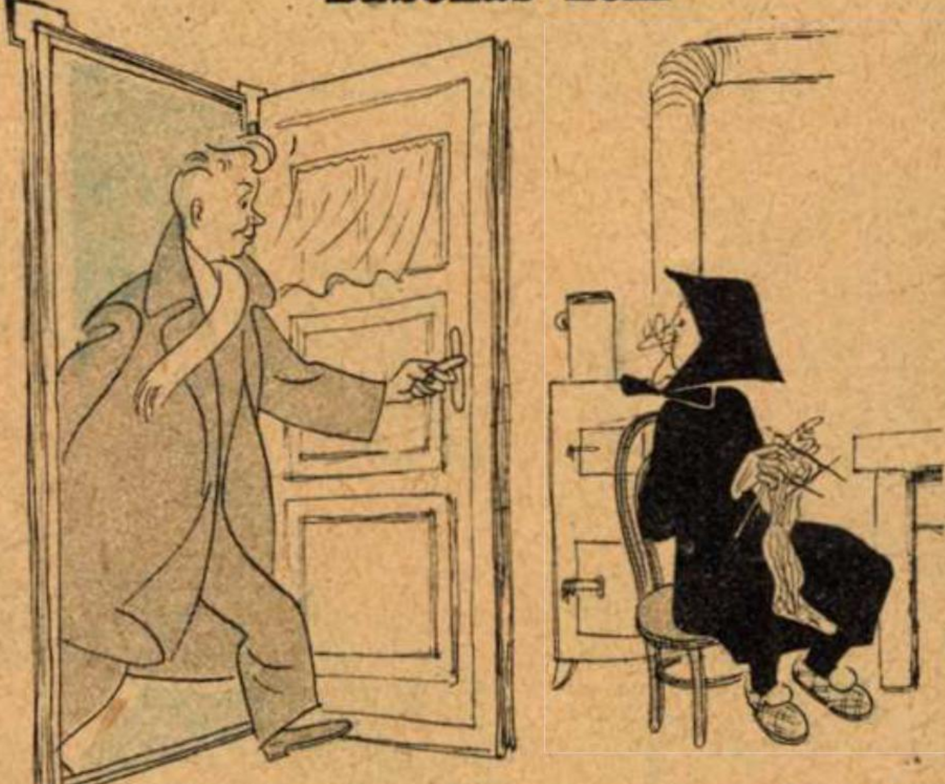

— Szóval, kisfiam, egy átszálló meg egy gyerekjegy, egy forint öt fillér...

A későnkelő vágyálma

Babonás néni

— Kedvemre való munkát kaptam, nagyanyó!
— Ahá! Biztos adtál a szent Antalnak egy forintot!
— Dehogy adtam! Egyszerűen elmenten a Munkaerőtartalékok Hivatalába.
— Akkor biztos a Munkaerőtartalékok Hivatala adott a szent Antalnak egy forintot...

„Keleti csemege"

A Széchenyi-fürdő előtt, kétkerekű targonca tetején hevert hosszú rudakban. Külsőleg a császárhúsra hasonlitott, a különbség csak annyi, hogy az ehető, ez pedig nem. A fürdőből kijövők gyanútlanul kóstolgatják, de akadnak tapasztaltabbak is, akik előbb patikában bebiztosítják magukat és csak utána vásárolnak belőle. Gondoltam, megnézem közelről a csodát.

— Mi ez? — kérdeztem az elárusító bácsit, aki meglepetten nézett rám, mert ezt még senki sem kérdezte tőle.

— Keleti csemege... felelte kellemes Hernád-utcai akcentussal, mintha Bagdadban lennénk.

Mennyire el vagyok maradva! — futott át rajtam a megdöbbenés, de újra megkockáztattam a kérdést, mert csemegék terén is szeretnék fejlődni. És az micsoda? Az öreg olyat villámlott, mint az Iszlám kardja.

— Nem elég az, hogy keleti csemege...?! — vetette oda felém, hogy lezárja a vitát, mert a fogyasztó-piac ijesztően zsugorodni kezdett és a körülállók közül már többen ingadoztak.

Végül az érvek hatása alatt vettem tíz deka keleti csemegét. Az első harapásnál nem éreztem semmit, de a másodiknál már igen. Volt a csemegében valami, ami a kókuszra, a felmosórongyra és a közel-keleti helyzetre emlékeztetett. Az utóbbira azért, mert az is okoz annyi keserűséget az imperialistáknak, mint nekem a csemege. A harmadik harapásnál, mint újdonság jelentkezett az állott fűrészpor íze, ami úgylátszik, általában a közel-keleti csemegéket jellemzi. Erről viszont Hilali pasa jutott az eszembe, akit sikerült párhuzamosan utálnom a csemegével és ez sokat könnyitett. Szóval voltak pozitívumok is. Mint hiányosságot említem meg, hogy este nem vacsoráztam és másnap nem reggeliztem, de ezt azzal igyekszem helyrehozni, hogy soha többet nem csemegézem.

Most röviden összefoglalom az elmondottakat. Minden tiszteletem a fenti hatóságilag engedélyezett Hernád-utcai arabé, de csemegéjében annyi volt a keleti, hogy talán a Keleti mellett egy mellékutcában állítják elő, de az is lehet, hogy a Nyugati körül. Nem kétlem, hogy az ilyen keleti csemegék árusításával fellendítjük rohamosan fejlődő gyógyszeriparunk termékeinek fogyasztását. Én azonban fogadok egy rúd keleti csemegébe, hogy ha az engedélyező szervek, mindennap ennének tíz dekát ebből az exotikus különlegességből, rövid időn belül brosúrában adnák ki az önkritikájukat. Addig is Allah... il Allah... finom keleti csemegét egyetek és vegyetek. Nincs messze! Itt van Szuez és Kairó között a Városligetben.

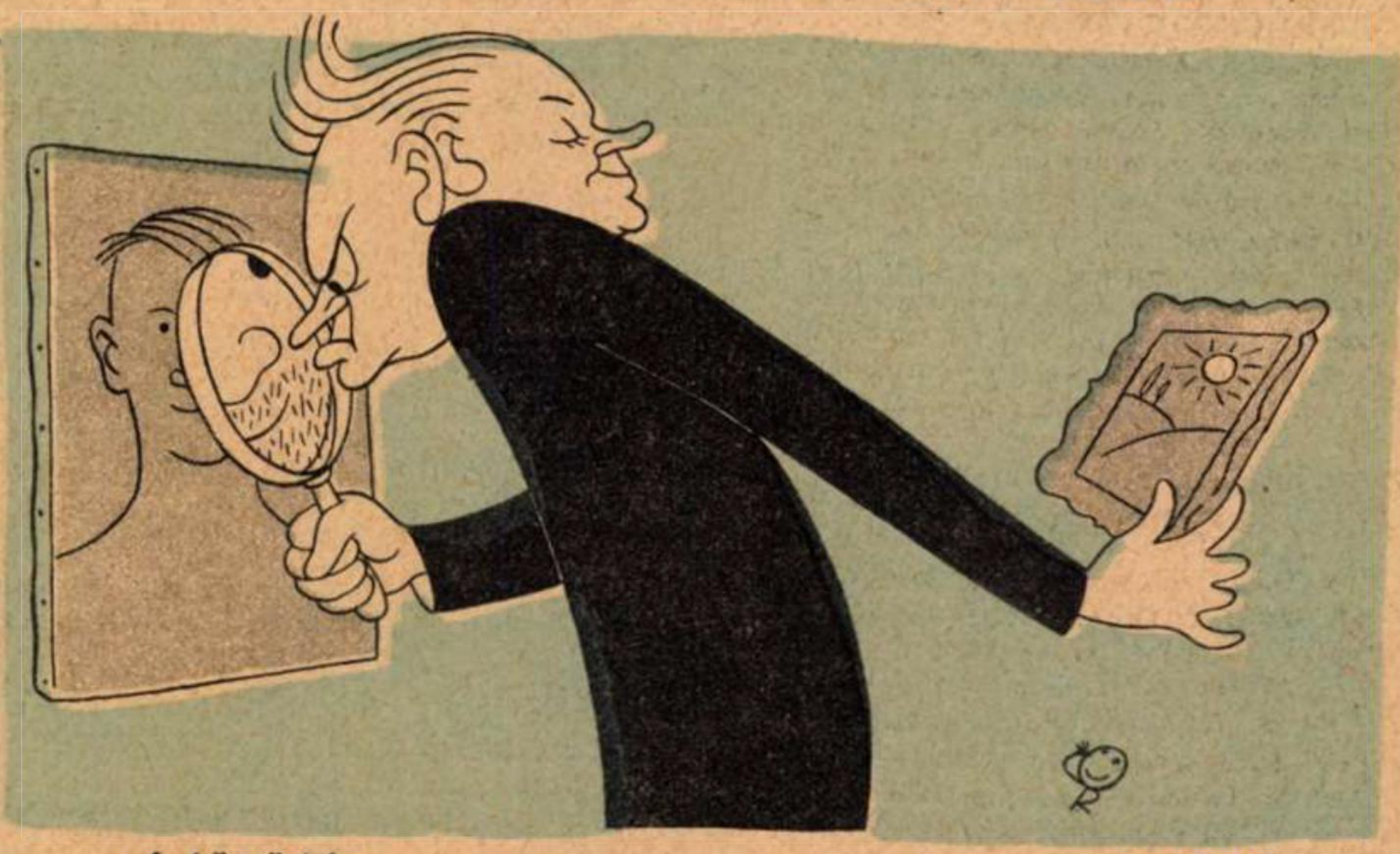
Szilágyi György

Hangtalan Heti Híradó

← Ez a bácsi örömmel siet a KÖZÉRT új fagylaltozójába, mert hallotta, hogy ott jól fűtenek!

Megkönnyítették a házasságkötést. Az előrelátó Belkereskedelmi Minisztérium kilenc új Anyák Boltját nyit meg ANYÁK BOLTJA

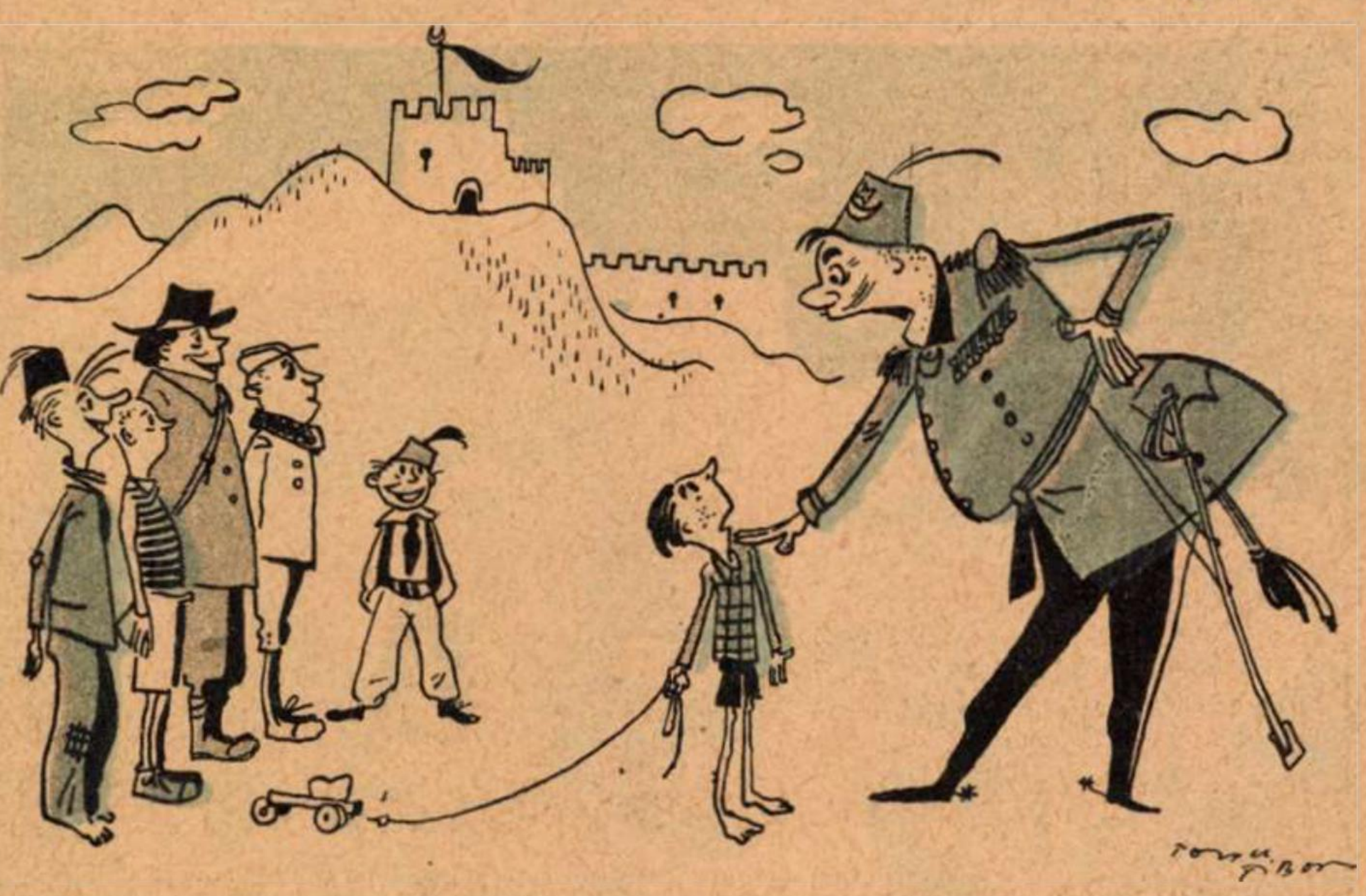
A rossz műkritikus két arca

A könyörtelen (ha nem ismeri a festőt) — Az elnéző (ha jó barátja)

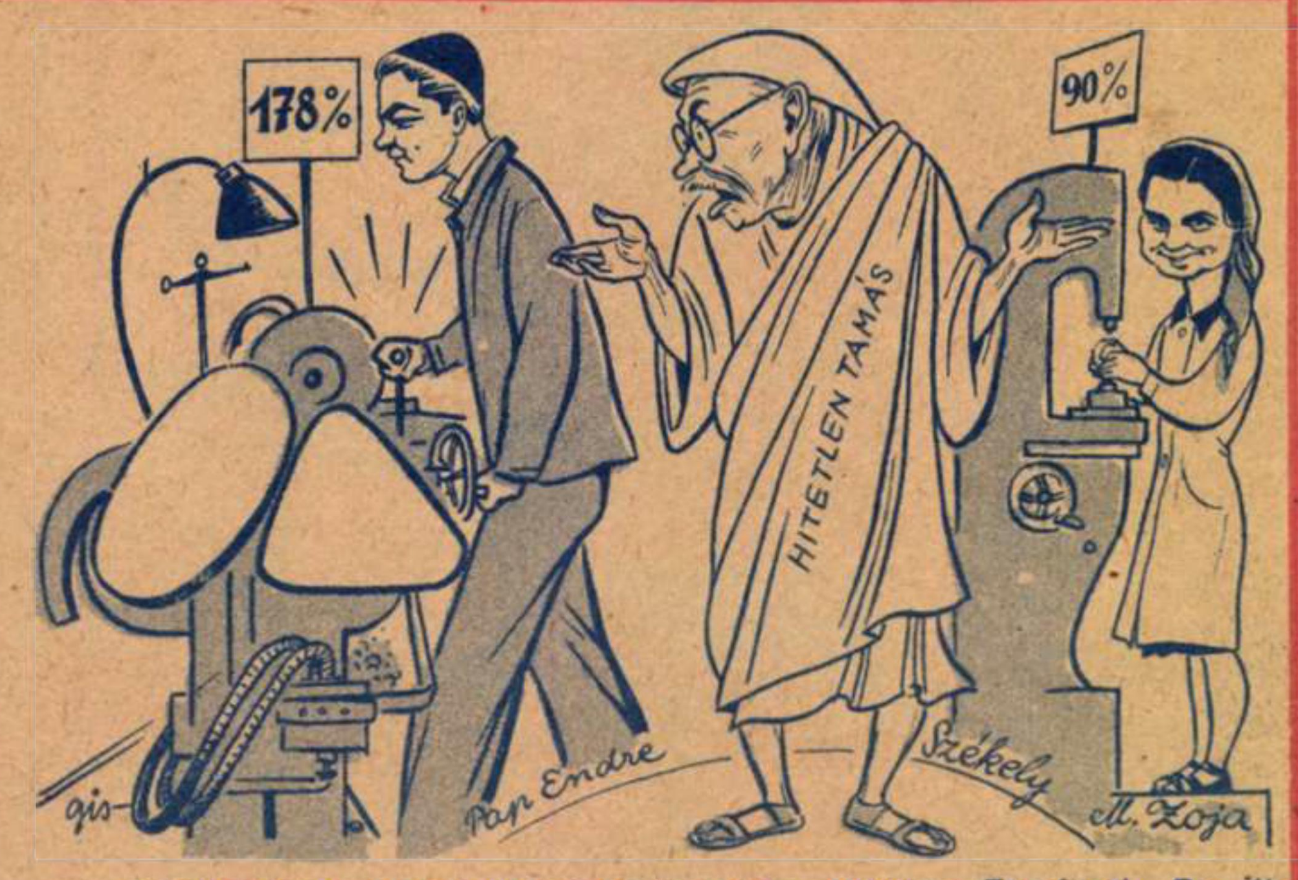
Mindenki a fedélzetre!

(Eisenhower parancsára Törökországnak 40 hadosztályt kell kiállítania az atlanti hadsereg részére.)

— Hány éves vagy, Üszkürü?
— Nyolc leszek!
— Nem tesz semmit. Állj be te is a sorba, másképp nem lesz meg a negyven hadosztály.

Ludas Matyi a VÖRÖS CSILLAG TRAKTORGYÁRBAN

Találkoztunk a pótalkatrész-műhelyben Hitetlen Tamással. De itt Székely elvtársnak hívják és nem apostol, hanem művezető. Remekül művezet, de szent véleménye, hogy a fiatalság bolondság s a jó szakmunkás negyvenévi tapasztalat után kezdődik. Hitetlenkedve figyeli a görög lányok munkáját is, őszintén csodálkozik, hogy a pár hete szabadult átképzős Moisza Zója már a százszázalékot dönget. Pap Endre ifjú esztergályos teljesítményét látva pedig egyenest nem hisz a szemének.

Kedves Hitetlen Tamás, ne hitetlenkedj tovább s hidd el, az ifik is érnek valamit és Moisza Zója is fog hamarosan 178 vagy még több százalékot teljesíteni.

Kolozsvári Sándor agitprop-titkár azelőtt öntő volt. Multkor kisétált Meleg András öntő-sztahanovistával a természet lágy ölébe. Madár csicsergett, ég kéken fénylett, margaréta illatozott s Kolozsvári mégis így merengett:

— Szép, szép ez a természet, de azért a mi öntödénkhez viszonyítva kutyagumit sem ér.

Laci bácsi! Laci bácsi, kérem! — zeng a tanműhelyben a szó. A tanműhely igazgatóját, azaz hogy papáját minden gyerek Laci bácsinak nevezi. Az ifjú apa meg is érdemli a szeretetet, mert valóban papailag foglalkozik rengeteg gyerekével.

AZ UTÁNPÓTLÁS

Horváth Lajos már komoly férfiú, szerszámlakatos tanuló, aztán mégis minden szire-szóra itatja az egereket. No-no, Lali, azért, mert azt mondják, hogy tanulhatnál jobban is, a mécsesnek még nem kell eltörnie. Igazunk van? Na, ne sírj. Tanulj jobban és év végén tiszta 5-ös leszel.

Kovásznai Borbála esztergályostanuló. Kedveli az ábrándozást,. eszecskéje gyakran elkalandozik a munkától. Képünkön a gép éppen azt mondja neki: „Hallod-e, Boriska, szép dolog a szerelem, de azért velem is foglalkozz. Az utóbbi időben nagyon elhanyagolsz."

Boriska és Lajcsi, nézzétek csak, érdemes jól tanulni! Aki jól tanul, prémiumot is kap és persze, sokkal előbb lesz sztahanovista, mint a rossz tanulásban „élenjárók".

Mikor Kispest nagybudapesti illetőségű lett, XIX. kerületre magyarosította nevét. Nem sokkal utána a Hofherr-Schrantz-Clayton-Shuttleworth is nevet változtatott és eztán a traktorokat nem a Hofherr,

hanem a Vörös Csillag-gyárban állították elő. A traktorok minőségének a névváltozás nem ártott meg, sokkal jobban érzik magukat most s a legújabb típusú traktor, a DT 413-as már mint perfekt vöröscsillagos jármű látta meg a napvilágot. A drummogása, ez a szédítően eleven traktorhang persze alig változott, bizzunk az újítók leleményességében, hogy eljön az idő, mikor majd szunyogzizegésű traktorok hagyják el a gyárat.

A gyár még a tavalyi tervlemaradást nyögi, de lassan már törleszteni tudnak valamit az adósságból s a tervév végén nem vitás: a Vörös Csillag egy krajcárral sem fog tartozni az államnak. Mi magunk az üzemben járva-kelve sok mindent láttunk, az is igaz, hogy több rosszat, mint jót. Miután füleink is vannak, hallottunk is kósza híreket erről-arról, az is igaz, hogy több rosszat, mint jót.

A Gazda-mozgalom fej nélkül dolgozik — hallottuk. Meggyőződtünk, tényleg fej nélkül dolgozik. Az üzemi lap, a „Traktor" kritikája fölér egy-egy bunkócsapással s a halálra kritizált egyéntől nehéz elvárni, hogy jó útra térjen. Magunk is elolvastunk egy ilyen bunkócsapást s a vadnyugati hang bizony ámulásra késztetett.

Egyes különös nézetű szakik a műszaki értelmiséget ától-cettig ellenségnek tartják. Ami értelmiség, az kell a fenének, mondják ezek az elvakultak s még csodálkoznak, hogy az ilyen vélemény után az értelmiségiek nem törnek ki örömkönnyekben. Viszont az is igaz, hogy egyes műszaki vezetők nem hisznek a dolgozók versenylendületében. Ez is helytelen.

Egyelőre nem is folytatjuk. De ... és most jön a de. Jártunkban-keltünkben bekukkantottunk ide is,

oda is s láttuk azt, hogy nem is olyan fekete az ördög. Egy példa csak:

Például az április 4-iki felajánlások határidői egymásután váltak érdektelen számokká. Túlteljesítés! Túlteljesítés! Túlteljesítés! Határidő előtt! Határidő előtt! Határidő előtt! Száz! Kétszáz! Háromszáz százalék! Fiatalok és öregek, vagyis lélekben fiatal öregek olyan hajrát vágnak ki, ami mutatja az utat s a hajdani élüzemek élüzeme, a Vörös Csillag újból élre kerülhet.

A jövő bíztató s mikor kifelé jövet pillantást vetettünk a legújabb Vörös Csillag-alkotásra, a szovjetmintájú földhordó Dumperekre, örült a szívünk, lelkünk. Amiért nem örült sem a szív, sem a lélek, az az volt, hogy jónéhány Dumperen nem volt gumi. Nos? Mit szól ehhez a Ruggyantagyár? Miért nem siet egy kicsit a szállítással? A Ruggyanta nem szól semmit. A hallgatás bizonyára beismerést jelent

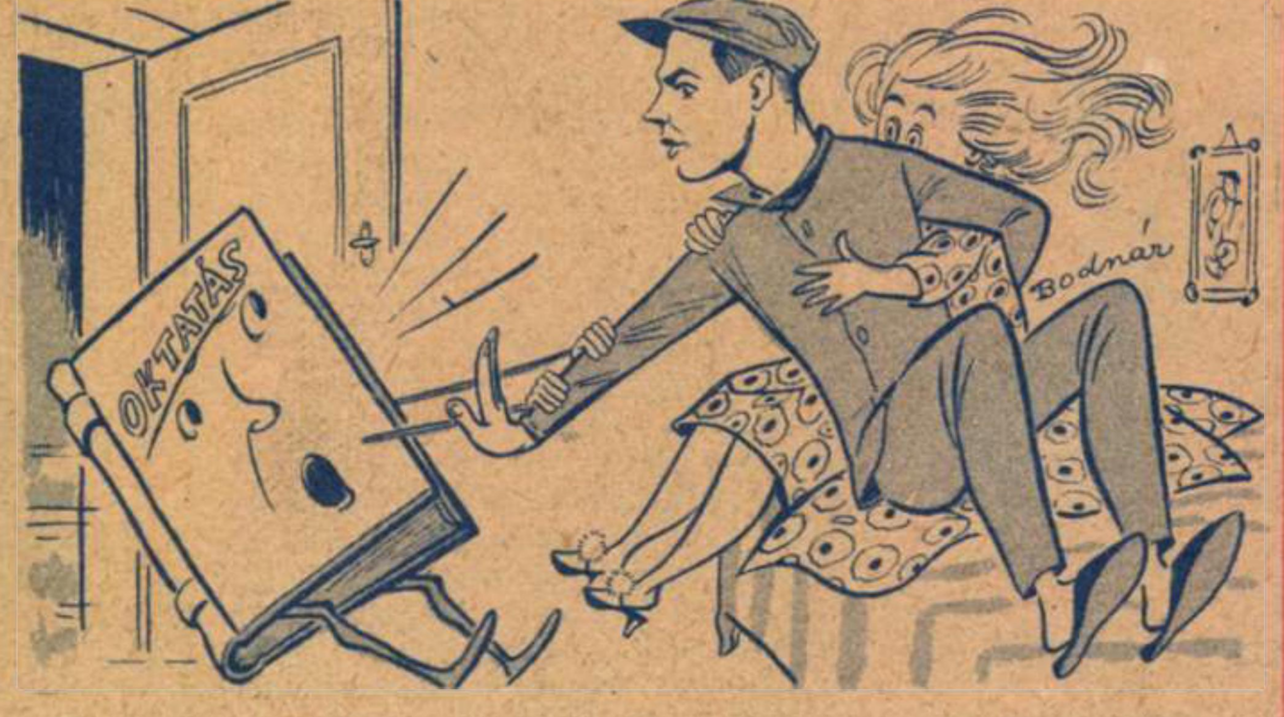

s a Dumperek hamarosan el lesznek látva lábbelivel.

Utoljára pedig azt üzenjük: tavalyelőtt voltunk a Hofherrban, idén ellátogattunk a Vörös Csillagba, harmadszor már az élüzemmé lett Vörös Csillagot fogjuk meglátogatni. Az sem lesz baj, ha nem tudunk majd rosszat írni. Csak jót. Csupa jót. Elvégre egy élüzem traktorgyárról tényleg nem lesz nehéz jót, nagyon sok jót írni.

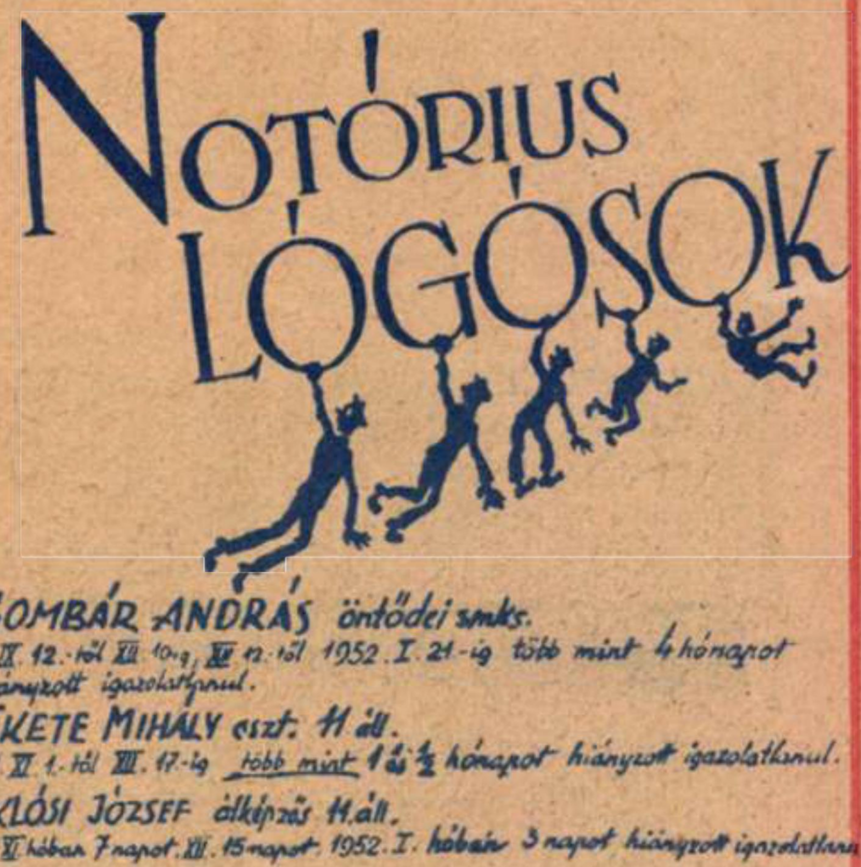
Egybehangzó vélemény szerint Bédai elvtárs nem túlzottan szereti a folyamatos munkát. Kedvenc szórakozása munkaidő alatt bűvészmutatványt végezni.

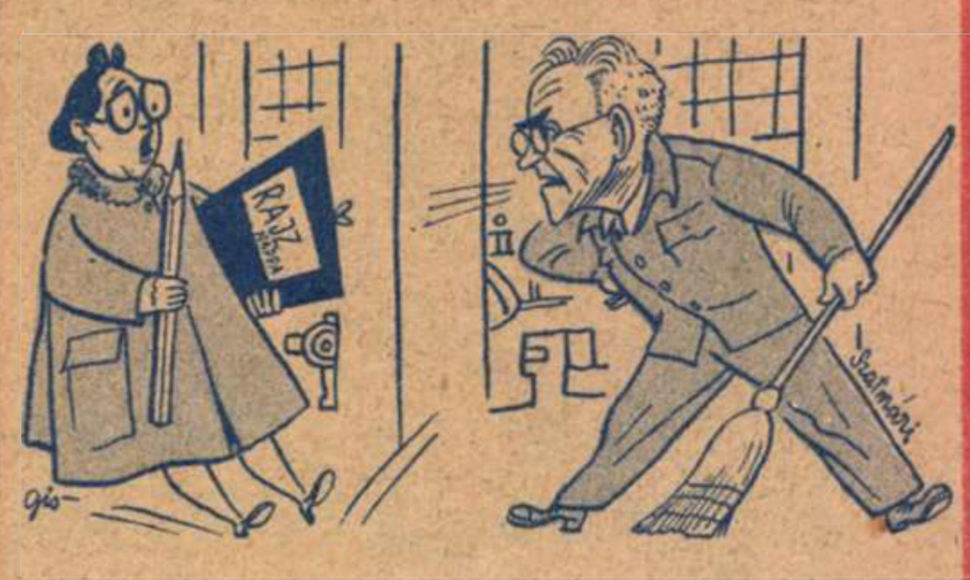

Bodnár István öntő-sztahanovistát temérdek selejtmentes öntvény dicséri. Viszont az oktatási felelős nem dicséri Bodnár Pistát, mert valahányszor iskolára akarja küldeni, mindig kosarat ad. Most ezért, most azért nem megyek — mondja a Pista gyerek és boldogan csücsül otthon ifjú felesége szoknyáján.

Mint megértő lelkek, javasoljuk, hogy a feleséget küldje az üzem iskolára s akkor talán az ifjú férj is kedvet kap a tanulásra.

Sajnos, notórius lógós a Vörös Csillagban is akad. Az egyik szembetűnő sarokban fedeztük fel a következő plakátot:

A Csiszoló művezetőjének megvan a női nemről a véleménye. Főzni tudnak, mosni, varrni, befőttet eltenni, cipőt pucolni, de például jó csiszoló sose lesz nőből. A Ludas Matyi női nemhez tartozó rajzolóját is borzasztó ijedelemmel fogadta:

— Jesszusmária! Csak nem akar itt csiszolni? Menjen a konyhára, úgy tudom, szakácsnőt keresnek.

Gépállás nevű fertőző megbetegedés tizedeli a gyár gépállományát. Némely művezető jóvoltából makkegészséges Böringerek, szilárdalkatú Wardok, honi születésű RH 100-as esztergapadok recsegve-ropogva, sziszegve-morogva dőlnek ki. Áll a gép, áll a munka, áll a dolgozó, áll a tervteljesítés. Vajjon a felelőtlen felelősök meddig tűrik ezt még tétlenül?

Az új traktorszereide kiválóan dolgozó Kossuthdíjas művezetőjét, Jurics Károlyt képtelenek voltunk lerajzolni. Már majdnem elkaptuk, mikor egy értekezlet felszippantotta. Gá-gá-gá — gágogta az elkeseredett libus — túlsok értekezletet tartanak ebben a gyárban munkaidő alatt. Munkaidő után is — súgta egy rosszmájú hang, de nem figyeltünk oda, mert nekünk is értekezletre kellett mennünk.

